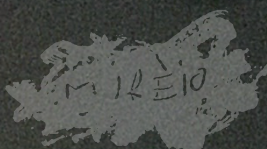

37

ARTS · PENSAMENT · LITERATURA

C R È D I T S

Edita: Escola Frederic Mistral-Tècnic Eulàlia,
Escola Avenç i Escola Ramon Fuster

Direcció i disseny: Xavier Aballí

“Mirèio” n. 37 2023

Sumari

Editorial	3
Pensament	4
St. Jordi 2023. Primers premis Escola Avenç	9
St. Jordi 2023. Primers premis Escola Ramon Fuster	29
St. Jordi 2023. Primers premis Escola Frederic Mistral-Tècnic Eulàlia	41
Arts Plàstiques 2023. Primers premis Escola Avenç	69
Arts Plàstiques 2023. Primers premis Escola Ramon Fuster	70
Arts Plàstiques 2023. Primers premis Escola Frederic Mistral-Tècnic Eulàlia	71
20è Cros de la Fundació Collserola	77

Obrir portes tancades

Teniu a les mans una nova edició de la revista Mirèio. Al llarg de tots aquests anys, ha esdevingut un mirall d'allò que passa a l'escola Frederic Mistral-Tècnic Eulàlia, a l'escola Avenç i a l'escola Ramon Fuster des d'una de les vessants a les quals donem més importància i que forma part de la nostra essència: la cultura i tot allò que s'hi relaciona.

Des que va néixer, al Mirèio hi hem destacat els millors escrits i les millors creacions artístiques dels i les alumnes de les escoles de la Fundació Collserola. Alhora, hi hem pogut compartir amb vosaltres algunes de les reflexions sobre societat i educació que s'han sentit, al llarg dels anys, als nostres auditoris. Precisament enguany, hi trobareu una petita crònica del que es va poder sentir en les dues edicions que vam fer dels Diàlegs d'Escola, la proposta estrenada aquest curs.

Amb la d'aquest curs, arribem al número 37 d'aquesta revista a través de la qual us oferim, a alumnes, famílies i mestres, una part de les arts, del pensament i de la literatura que neixen dins de l'escola durant el curs escolar.

Una vegada més, hi podeu llegir els primers premis del concurs dels Jocs Florals i gaudir de les imatges de les obres guanyadores de la Diada de les Arts Plàstiques de les tres escoles de la Fundació Collserola. Enguany, a més, hi hem publicat els primers classificats del 20è Cros que, després de dos cursos, aquest mes de març vam poder recuperar amb la participació de tothom.

Us convidem a fullejar-lo, a llegir-lo i a gaudir-lo en família i a deixar-vos seduir per la creativitat i la veu del nostre alumnat. Quan ho feu, veureu que en el disseny d'aquesta edició hi ha diferents portes tancades. En mirar-les, ens pot fer la sensació que se'ns convida a obrir-les per veure què hi ha al darrere. I, anant més enllà, ens pot fer pensar que, precisament, l'art i la cultura ens ajuden a obrir aquestes portes, a nosaltres i, també, al nostre alumnat. Per això, l'un i l'altra han estat eixos cabdals d'allò que s'ha esdevingut, enguany, a les nostres escoles.

L'art i la cultura són excel·lents vehicles pedagògics i, a través seu, els i les mestres hem guiat l'alumnat, un curs més, dotant-lo de recursos propis i l'hem ajudat perquè, cadascú des dels seus interessos, descobreixi, faci preguntes... En definitiva, en els diferents espais i moments educatius que s'han esdevingut a l'escola al llarg d'aquest curs que ara tanquem, hem convidat els nostres infants i joves a pensar i reflexionar sobre el món i els hem acompanyat en el camí de ser crítics i a imaginar maneres millorar-lo. Esperem, una vegada més, haver-hi reeixit.

Si ells i elles són el futur, estem convençuts que anar obrint conjuntament les portes tancades és una de les feines més importants de les diferents persones que acompanyem els alumnes en aquest camí d'aprenentatge. I és el que continuarem fent a l'escola Frederic Mistral-Tècnic Eulàlia, a l'escola Avenç, a l'escola Ramon Fuster i a la Fundació Collserola el curs vinent.

Que tinguem tots i totes un molt bon estiu!

Lutxi Almodóvar Morales
Directora General de la Fundació Collserola

Diàlegs d'Escola

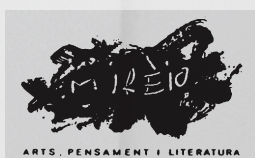
Aquest curs hem estrenat els Diàlegs d'Escola de la Fundació Collserola, una nova proposta que vol ser un espai de trobada entre els tres eixos de l'educació: famílies, alumnes i mestres. La idea dels Diàlegs, com explicava la Lutxi Almodóvar, Directora General de la Fundació Collserola, el dia de la inauguració, “va sortir a inici de curs i implicava la creació d'un espai on, de manera presencial, famílies, mestres, alumnes i exalumnes, compartíssim pensament, diàleg i debat per connectar l'educació i el món.”

En la primera trobada, compartien l'auditori de l'escola Frederic Mistral-Tècnic Eulàlia (Sarrià), quatre alumnes de 2n de Batxillerat, en Pau Font, la Carla Juncà, la Júlia Padilla i la Jana Xifra, la directora del CCCB, Judit Carrera, mare d'un alumne de l'escola Frederic Mistral-Tècnic Eulàlia, el professor universitari especialista en el món de l'empresa, Xavier Mir, avi d'alumnes de l'escola Frederic Mistral-Tècnic Eulàlia, i la periodista de Televisió de Catalunya, Núria Solé, mare dos alumnes de l'escola Frederic Mistral-Tècnic Eulàlia, que en va ser la moderadora. Per tancar l'acte, l'actor Joan Pera, avi d'alumnes de l'escola Frederic Mistral-Tècnic Eulàlia, va oferir un petit monòleg.

En iniciar el diàleg, i responent a la pregunta de si anem cap a un món millor, en Xavier Mir es mostrava convençut que sí malgrat reconèixer que, actualment, aquesta és “una cosa complicada de dir”. Pel professor Mir, vivim en una societat hiperinformada i, per això, “tenim la sensació que anem a pitjor.” Judith Carrera, per la seva banda, parlava que som en “un món profundament incert, en què s'ha trencat la confiança que teníem fa 30 anys” en la globalització o internet, dels quals n'hem descobert la cara fosca, sense oblidar la crisi climàtica que ja no podem negar.

De cara al futur, en Xavier Mir destacava la necessitat de valors com la confiança, la certesa o l'entrega i de la importància de la formació per encarar-lo i la Judith Carrera ens recordava la necessitat de desenvolupar passió pel món per tenir ganes de “comprometre't i, per tant, de transformar-lo” i afegia que, en això, l'educació és fonamental.

En un món tan dependent de les noves tecnologies com el nostre, tant l'un com l'altra van destacar la necessitat d'aprendre a conviure-hi per no dependre'n tant i per poder gestionar correctament el nostre temps i la nostra vida. En paraules de Xavier Mir, els smartphones “ens han canviat la vida per bé, per tot el que aporten, i per mal, perquè ens dominen la vida.” I ens interpel·lava a recuperar les converses i altres aptituds que ens fan ser humans per poder deixar de banda aquests “lladres de temps.” Per la seva banda, la Judith Car-

P E N S A M E N T

ra ens recordava que les tecnologies “les hem creades nosaltres i obren un món de possibilitats” però també “són eines de distracció amb conseqüències molt negatives sobre el fet d’aprendre i, també, sobre com ens relacionem.” En aquest sentit, destacava la necessitat de no perdre mai l’esperit crític per veure com les volem i per a què.

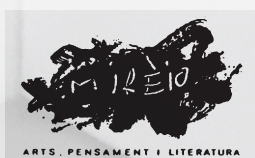
Al llarg de la conversa, també es va parlar del paper de la cultura que, com recordava la directora del CCCB, té la funció de “donar sentit al món i al fet de viure junts” ja que ens ajuda a posar-nos en la pell de l’altre i a imaginar altres mons possibles. Va recordar que els països que inverteixen en cultura i educació són “més estables, més democràtics, més inclusius i més cohesionats i estan molt més preparats per al futur.”

Per Xavier Mir és important ajudar els joves a desenvolupar alguna gran passió per alguna cosa relacionada amb la cultura i, també, perquè facin servir la competència humana de llegir, comunicar-se, escriure...

En ser interpel·lats pels alumnes sobre si les noves maneres de consumir transformaran la cultura, la directora del CCCB va recordar que el món de la cultura és “essencialment presencial” i que el que realment cal són espais de trobada per crear comunitat la qual cosa, va recordar, té més importància que mai en aquest món tan digitalitzat. A Europa, va explicar, en aquests moments hi ha en marxa un gran debat sobre com reflectir la diversitat actual des de les diferents institucions culturals per poder continuar sent espais de trobada rellevants.

Finalment, en relació a la pregunta dels alumnes sobre el predomini dels estudis científics i tecnològics per sobre dels humanístics, Xavier Mir va recordar-los que això sempre ha passat i que, en tot cas, per ell és molt important desenvolupar també les capacitats humanes. Judith Carrera va incidir en què el nostre és un país que “menysprea les humanitats” i les considera secundàries. També va reiterar la importància del pensament crític per saber prendre distància de les tecnologies i que és la formació en humanitats el que “dona sentit crític i capacitat per entendre-les.”

Vam dedicar la segona edició dels Diàlegs a parlar dels reptes que, com a societat, hem d’afrontar davant de la situació actual de crisi climàtica. En aquesta ocasió, els ponents també eren mares i pares d’alumnes de les nostres escoles, experts en aquest àmbit: José Racionero, managing Director a AIS Vision Systems i pare de dos alumnes de l’escola Ramon Fuster; Gorka Martí, director de serveis i operacions a Sonnen Spain i pare d’una alumna de l’escola Frederic Mistral-Tècnic Eulàlia, i Sònia Ruiz, Fundadora de NOIMA, consultoria especial-

litzada en sostenibilitat i innovació social, i mare d'un alumne de l'escola Frederic Mistral-Tècnic Eulàlia, que va exercir de moderadora de l'acte. Els acompanyaven dos alumnes de 2n de Batxillerat, en Pau Font i la Muriel Molas, autors del Treball de Recerca "Creació d'un model de poble autosuficient i sostenible".

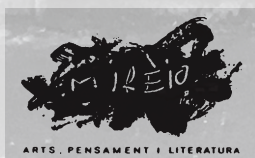
Com va dir la Sònia Ruiz en la introducció, si bé "la sostenibilitat ara està molt de moda, no és cap cosa nova" i va fer un repàs d'on venim i d'on som. El que va destacar durant la seva presentació és que "actualment estem consumint molts més recursos dels que ens pertoenen." Per la Sònia la sostenibilitat té un aspecte social molt important d'accés a oportunitats, d'accés a la igualtat, d'accés a l'educació... De fet, els ODS (del 2017) ja integren tota la part social a la part mediambiental i hi afegeixen una part molt important de governança i lideratge de com assolir-los ja que "només es pot fer de manera col·laborativa."

En aquests moments, va explicar, estem en context de crisi permanent i, en deu anys, els reptes que tindrem seran de caire mediambiental. Per Sònia Ruiz cal, per tant, integrar el "capital natural i la biodiversitat a la presa de decisions perquè en depèn bona part del futur." Un futur que és complicat, va afegir, però tenim unes generacions lluitadores que, per exemple, han aconseguit portar les seves reivindicacions al Tribunal de Justícia Europeu.

Després de la introducció, la Muriel i en Pau van explicar que per al seu Treball de Recerca van recuperar la idea, sorgida entre una colla d'amics, d'organitzar un model de vida basat en la comunitat per fer-lo més sostenible "tant socialment com mediambiental." En recuperar aquesta idea, va explicar la Muriel Molas, van exportar la idea del coliving "als pobles on podríem tenir una capacitat de transformació més gran i l'oportunitat de plantejar un nou model des de zero." En Pau Font va explicar que és un model "basat en el cooperativisme i, sobretot, en l'autosuficiència" a partir dels quals van imaginar aquest poble a 30 anys vista per acabar veient "que implicava retrocedir 20 o 30 anys i recuperar una manera de viure on això ja existia." Per aconseguir aquests pobles sostenibles, autosuficients, comunitaris, diversos i innovadors han vist que cal un canvi de mentalitat i renunciar a moltes de les comoditats actuals.

En José Racionero, per la seva banda, es va mostrar convençut que anem per bon camí tot recordant que "tots els canvis passen per prendre consciència que hi ha un problema." Alhora, va parlar de la necessitat de fer aquest canvi de forma col·lectiva. També es va mostrar optimista perquè s'està investigant i, a la llarga, d'aquestes investigacions en marxa en poden sortir solucions.

Gorka Martí, per la seva banda, va recordar que estem molt lluny de l'objectiu de no augmentar més d'1,5° la temperatura del nostre planeta i, per tant, és evident que les mesures que estem prenent no són suficients. Cal descarbo-

P E N S A M E N T

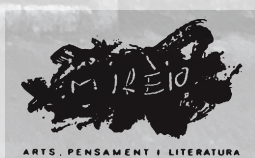
nitzar l'economia, va recordar, i cal que “els grans canvis pugin des de baix cap a dalt” perquè els canvis polítics venen sempre perquè la societat els demana. Per altra banda, va recordar que les energies alternatives van sent més accessibles però que caldrà, també, adaptar-nos a noves maneres de fer-les servir.

A la pregunta de quines són les resistències al canvi, en Pau Font va recordar que el fre som nosaltres mateixos i que, si realment volem un canvi de veritat, aquest tindrà lloc. En tot cas, va recordar que anem en la direcció equivocada, “posant tirites”, i continuem consumint sense renunciar a res. La Muriel es va mostrar més optimista i va destacar que “el que ens impedeix canviar és la nostra comoditat” però que hem d'entendre que fer un canvi de mentalitat ens ha de permetre guanyar comoditats noves o recuperar-ne de perdudes.

En aquest sentit, la Sònia Ruiz els va preguntar a què estarien disposats a renunciar. En Gorka va contestar que a la immediatesa, en Jose, al confort i al temps; en Pau, per la seva banda, es va mostrar disposat a una renúncia temporal per a un canvi radical i la Muriel, a l'individualisme, a aquesta necessitat de tenir coses personals, i a la immediatesa.

En la reflexió final, en José Racionero va demanar tossuderia als i les joves; en Pau Font, continuar persistint en aquesta lluita que és de tots; la Muriel Molas, acceptar que cal un canvi enorme i que cal fer-lo ja i en Gorka Martí, per la seva banda, es va mostrar convençut que tenim un repte que, entre tots, es pot assolir.

Podeu gaudir dels Diàlegs d'Escola al nostre canal de Youtube.

Sant Jordi 2023

El dinosaure

El dinosaure anava amb avió a la neu i tenia molt de fred. Va començar a ploure i va veure un paraigües. El paraigües era màgic i el va portar a un altre país.

Vet aquí un gos, vet aquí un gat, aquest conte s'ha acabat.

Matt Vilamajó Proubasta
1r de Primària

La bruixa Avorrida aprèn a ser feliç

Hi havia una vegada una bruixa que es deia Avorrida. Sempre estava tancada a casa seva asseguda al sofà. Un bon dia un conillet va trucar a la porta de l'Avorrida. L'Avorrida li va dir:

- Que fas tu aquí conillet?

El conillet li va dir:

- Ajudar-te a ser feliç.

- Però es que jo no sóc feliç!- Va dir la bruixa.

- Doncs haurem de practicar. La primera cosa que has de fer és buscar una cosa que et faci sentir feliç.

- A mi m'agrada fer pocions.

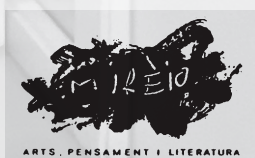
- Genial! - Va dir el conillet- Anem a provar-ho! Anem a agafar una cassola, hi tirem uns peus de granota i ja hem preparat el batut.

- Deliciós.- Va dir l'avorrida- Mmmmmmm!

L'Avorrida va desitjar fer una abraçada al conillet. Es van fer una abraçada i l'Avorrida es va sentir feliç.

Júlia Saladrigas Hernández
2n de Primària

ESCOLA
avenc
avenc

Un planeta del més enllà

Vet aquí que fa uns dos anys una nena que es deia Inés es va llevar per anar a l'escola.

Abans, però, va anar a la cuina per esmorzar i després vestir-se.

La Inés tenia una gossa que es deia Mel. La Mel era molt juganera i molt dormilega. La Inés i la Mel eren tan amigues que fins i tot dormien juntes.

Quan la Inés ja estava sortint de casa va sentir que la Mel li deia adéu. Va quedar tan bocabadada que es va quedar parlant amb ella un moment.

Però de cop i volta va caure un raig sobre la Mel i la va absorbir. La Inés estava tan preocupada que va agafar el coet que estava construint a la classe de ciència i se'n va anar a buscar-la per mons d'altres galàxies.

Cada vegada que es trobava amb un extraterrestre, li preguntava si havia vist una gossa amb un collaret on hi posava Mel.

Tots els extraterrestres li contestaven que no. No l'havien vist.

La Inés ja no tenia més esperances de trobar-la i va tornar a casa. En tornar, va veure que la Mel estava descansant i, al seu costat, hi havia una nota on hi posava:

"Sentim les molèsties. La Mel que abans parlava no era la de veritat. Era una extraterrestre que semblava la Mel." La nota anava signada per extraterrestres d'un planeta del més enllà.

La Inés li va preguntar una cosa a la Mel però no li va respondre. La Inés va saltar d'alegria! Era la Mel de veritat! Com que la Inés sabia que la Mel era molt dormilega i havia tingut un llarg viatge es va estirar amb ella i es van adormir plegades.

Jana Jumilla Ripollès
3r de Primària

ESCOLA
avenc
avenc

ARTS. PENSAMENT I LITERATURA

Una història de llibres

Hola, soc la Berta.

No tinc gaires amics perquè ara tothom juga i parla de coses de videojocs.

A mi m'encanta llegir, m'hi passo tot el dia!

Soc molt vergonyosa.

Ara t'explicaré la història de com vaig fer amics i com els vaig explicar com m'agrada llegir:

Tot va començar un dia que vaig anar a la biblioteca a llegir un llibre titulat: "L'Amy i la biblioteca secreta". Jo em sentia com la protagonista. Quan vaig obrir el llibre vaig veure que formava part d'ell. Com?

Estava dins del llibre, hi havia la protagonista del llibre davant dels meus ulls!

Després de parlar una bona estona, l'Amy i jo ens vam fer amigues. Em va explicar que m'havia d'enfrontar a una gran missió, la més important i difícil de tots els temps, i que només ho podia fer jo perquè era una gran lectora.

La meva missió era fer que la gent llegís més perquè si no els llibres desapareixerien per sempre i els seus personatges també.

Jo no volia que passés allò, havia de fer alguna cosa! Però... era massa tímida.

Com ho faria? No me'n sentia capaç. Era impossible.

L'Amy em va animar i li vaig prometre que intentaria complir la meva missió.

Vaig tornar a aparèixer al món real. Com faria que la gent llegís més?

Vaig estar-hi pensant tota la nit. L'endemà al matí vaig trobar la solució!

El nostre professor ens havia dit que havíem de fer una exposició oral explicant què ens agradava. Vaig començar a preparar l'exposició per explicar amb tot detall el que m'havia dit l'Amy i per què m'agradava llegir. L'única que va escoltar va ser la Daniela i, en sortir de classe, vaig veure que entrava a la biblioteca per primera vegada.

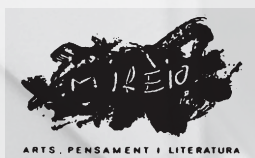
Havia passat una vergonya tan gran a la classe que, per un moment, m'havia semblat que no podia ni respirar. Vaig entrar a la biblioteca amb la intenció de proposar-li a la Daniela de crear "El club dels devorallibres"!

Al cap d'uns dies tothom va començar a llegir i els va agradar tant que em van agrair haver-los ensenyat que, a la vida, no només hi ha videojocs.

I així és com vaig fer amics, vaig salvar els llibres i vaig superar la meva timidesa.

Laia Riba Vega
4t de Primària

ESCOLA
avenc
club

El lladre d'aniversaris

Avui és l'aniversari de l'Ona, ja està tot preparat: el menjar, les begudes, els globus, etc., fins i tot els regals. Per fi ha arribat el dia que portava esperant tant de temps, avui feia un any més.

Els convidats acaben d'arribar i la festa està a punt de començar, l'Ona està parlant amb els convidats quan de sobte sent un soroll estrany i va a veure el que ha succeït. L'Ona es sorprèn en veure que la seva festa ha desaparegut i està decidida a trobar el culpable. Però s'adona que el qui s'ha endut la seva festa d'aniversari ha deixat un rastre de cera d'espelma.

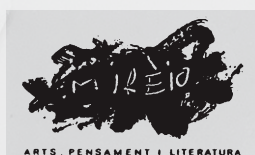
El rastre de cera la porta per tota la ciutat però no troba res, quan l'Ona està a punt de rendir-se troba una petita cova. Dins la cova hi ha moltes espelmes gegants i unes d'aquelles són les seves, l'Ona segueix més endins i veu un nen amb un antifàs, l'Ona li pregunta perquè ha fet allò tan lleig.

El nen avergonyit li contesta, jo robo molts aniversaris però per més que robi no em faig gran. L'Ona li va dir que no et pots fer gran en un dia sinó que has d'aprofitar i aprendre cada dia i el va convidar a la seva festa d'aniversari. El misteriós lladre d'aniversaris va aprendre la lliçó.

Has d'aprofitar cada instant i, si ho fas, ja arribarà el moment en què creixeràs però no vulguis anar ràpid.

Ivet Guilà Caritg
5è de Primària

ESCOLA
avenc
avenc

Una vida per decidir

Cada vespre quan l'Elisenda arribava de fer extraescolars a casa, li feien la mateixa pregunta: "Què voldries ser de gran?" I ella, responia sempre el mateix: "No ho sé". L'Elisenda era una nena que feia un munt d'esports i d'activitats com tennis, vòlei, hip-hop, a més de tot això treia bones notes.

Un dimecres a la tarda, després de música, l'Elisenda va anar a fer vòlei com sempre, però en aquell entrenament, es va assabentar que el cap de setmana que s'acostava hi hauria un campionat. A ella, no li va entusiasmar la idea perquè aquells mateixos dos dies tenia partits de tennis.

Més tard, quan va arribar a casa després d'un vespre d'esport, li van preguntar el que ella temia:

- Hola filla, saps que dissabte i diumenge tens partit, oi? A més, t'han convocat a un campionat de vòlei... ja saps què vols fer?

- Sí mare ja ho sabia m'ho ha dit l'entrenadora de vòlei i no, no sé què m'agradaria fer.

- Doncs, ves-hi pensant, que el temps passa volant!

L'endemà al matí tampoc no ho havia decidit, i no va ser fins divendres a la tarda. Ja tenia la decisió presa: no faria cap de les dues coses i, a més, deixaria els dos esports fins que en trobés un que li agradés de debò. A casa, no estaven d'acord amb aquesta decisió, però com uns bons pares farien, van recolzar la seva filla. Aquell mateix dissabte, l'Elisenda i els seus pares van cercar per internet activitats de lleure diferents. L'únic que van trobar va ser un curs d'escacs que començava aquella mateixa tarda, van decidir provar-ho. Després de la classe, quan l'Elisenda va arribar a casa amb el rostre malhumorat, la seva família ja va intuir que no li havia agradat massa això de fer escacs i efectivament. Després d'aquest intent erroni, l'Elisenda va estar mig any cercant activitats i més activitats, però cap intent va donar els seus fruits.

Fins que un bon dia, iniciant les vacances d'estiu a l'Elisenda se li va oferir l'oportunitat de participar en un concurs de dibuix i pintura, ella s'hi va apuntar amb il·lusió. En el concurs, havia d'interpretar en un llenç una escena que recordés una situació de conflicte o de confusió i, clarament, ella es va dibuixar a si mateixa intentant decidir entre el tennis i el vòlei. Ella va gaudir molt dibuixant aquesta escena i, quan ja havia acabat, ho va lliurar i va esperar, nerviosa, el veredict final. Finalment després d'uns lentíssims quinze minuts, el jutge va exclamar:

- Sense més preàmbuls, el vencedor d'aquest concurs és l'obra "Confusió".

Per un moment, l'Elisenda havia pensat que era ella, però s'estava referint a una noia que tenia al costat. Una mica decebuda, però molt orgullosa de la seva obra d'art, es va adonar que ja no havia de buscar més, havia trobat la seva passió! D'ara en endavant, l'Elisenda faria classes de pintura i dibuix i s'ho passaria d'allò més bé.

Mentre escrivia cada paraula d'aquest relat, he estat pensant que, sovint el que portes buscant molt de temps, apareix davant dels teus ulls, el dia que menys t'ho esperes.

Nerea Lasurt Rodriguez
6è de Primària

La zona restringida

Faltava un dia perquè comencessin les classes. La Sara estava amoïnada perquè era nova en aquella escola i començava un nou cicle. Ella sabia que li costaria fer amics, ja que era molt tímida i introvertida quan no coneixia la gent. Per aquest motiu ho estava planejant tot, volia que tot anés perfecte. Ella pensava que d'aquesta manera, si era previsor, es podia avançar als esdeveniments. Però malauradament no va ser així. Es va torçar el turmell i van haver d'anar ràpidament a l'hospital més proper de Barcelona, on vivien. La Laura, la seva mare, la va acompanyar. Li van haver d'enguixar tot el peu i gran part de la cama perquè s'havia trencat el turmell. També li van dir que hauria de dur crosses durant una setmana sencera. Camí cap al cotxe, la Sara li va comentar a la Laura que estava preocupada pel que pensessin els altres en veure que portava crosses el primer dia de l'ESO. La mare va respondre:

- No et preocupis, tot anirà bé. Tu només has de ser tu i segur que faràs amics perquè ets molt divertida, amable i bona persona, el més important.-

La Sara, per uns moments, es va tranquil·litzar però s'havia quedat amb una sensació estranya perquè aquell hospital li va donar males energies.

Després d'aquella conversa intensa van anar a casa dels avis. Allà van passar una estona jugant i parlant amb ells. Però van haver de marxar ja que es va fer tard i l'endemà havien de matinar. A casa les estava esperant en Joan. La Sara estava molt contenta perquè feia uns dies que no veia el seu pare. El trobava molt a faltar. Ràpidament, va dutxar-se, va preparar-se tot el necessari per l'endemà i va anar a sopar amb els pares. Quan va acabar, es va posar al llit i abans d'anar a dormir va llegir el seu llibre preferit. Va tancar els ulls i en adormir-se va començar a somiar. En el somni, ella estava caminant pel mateix hospital al qual havia acudit quan es va trencar el turmell. De sobte va trobar una porta on posava: accés restringit. Com que la Sara era tan curiosa la volia obrir, però de sobte es va despertar. No podia comprendre perquè havia somiat amb aquell hospital que no li agradava. No podia haver sigut pura casualitat però va haver de deixar el tema a banda perquè era el primer dia d'institut.

En acabar les classes l'estava esperant el seu pare amb el cotxe. La Sara va entrar a dins i li va començar a explicar com havia sigut el seu primer dia de curs. Li va dir que tot havia sigut genial. Tots els alumnes eren molt macos, els professors estaven disposats a ajudar-los amb tot el que necessitessin i les instal·lacions li havien agradat molt. Per ser tan sols el primer dia, el cert era que havia aconseguit fer uns quants amics. A poc a poc es va anar integrant bé a l'Institut, també se sentia molt acollida i tot li estava anant tan bé... Però hi havia una cosa que la mantenia alerta i intranquil·la: cada dia somiava amb l'hospital. Abans de despertar-se del somni repetitiu, sempre estava a punt de descobrir què s'amagava darrere d'aquella porta amb l'accés restringit, però mai ho aconseguia. Li va agafar molta por, però mai no havia dit res a ningú.

Van anar passant els dies i per fi, va arribar el moment en què li havien de

treure el guix del peu. Per poder fer-ho havia de tornar a trepitjar els terres esgarriados d'aquell hospital que tant temia. No hi havia més remei perquè tampoc es podia quedar amb la cama enguixada de per vida. Sense pensar-s'ho més, va anar a l'hospital acompanyada dels seus pares. La Sara no sabia que des del moment en què va decidir anar-hi, li canviaria tant la vida.

Sí que li van poder treure el guix, però això ara era el de menys. El metge els va recomanar que per assegurar una bona recuperació li fessin una prova a la Sara per veure el nivell de calç que tenia al cos i així enfortir els ossos i, sobretot, el que s'havia trencat. Els pares hi van estar d'acord i van procedir a fer-li la prova. Els resultats no van tardar molt a sortir i en aquell informe posava: que tenia el nivell de calci una mica baix, però també es van adonar que quelcom no anava bé. Per descobrir què era el que passava, li van fer més i més proves fins que van topat amb el problema: tenia una malaltia anomenada càncer.

Molta gent quan sent la paraula 'càncer' només pensen en la mort i senten por. Per aquest motiu ha acabat sent un tema tabú. Avui en dia s'ha de poder parlar obertament perquè hi ha molts investigadors investigant diverses solucions que poden fer que tothom es curi. És una malaltia que s'ha de respectar perquè no és fàcil conviure-hi i molt menys afrontar-la sense perdre la felicitat. Tota la gent que l'ha intentat superar amb el màxim optimisme possible han sigut feliços sabent que, en qualsevol moment, ja no serien aquí. Per això han sigut un gran exemple de superació per a moltes més persones que estan en la mateixa situació que ells. Ara, li tocava a la Sara haver d'enfrontar-se a la malaltia.

En el moment que va rebre el diagnòstic, no s'ho podia creure. A la Sara i als seus pares els va costar bastant el fet d'acceptar-ho, però a poc a poc es van anar fent a la idea del que suposava. A partir d'aquest moment, casa seva passaria a ser l'hospital. Tots els seus amics que la feien feliç desapareixerien de la seva vida per un temps i, en molts moments del dia, tampoc tindria els pares al seu costat. Començava una nova vida, una nova etapa... Què faríeu vosaltres si estiguéssiu en aquesta situació?

El dia després que li diagnosticuessin el càncer, va estar fent la maleta per marxar de casa, es va estar acomiadant de tots els seus amics i de l'Institut i, juntament amb tota la seva família, van emprendre el camí cap a l'hospital que des d'aquell moment seria la seva llar. La Sara va baixar del cotxe amb tota la seva dignitat, però en arribar a les portes de l'hospital es va quedar glaçada pel fet que era exactament el mateix que cada dia la perseguia en somnis. No volia entrar, estava atemorida. Ben bé, no sabia com fer-s'ho perquè tampoc volia dir res. No parava de preguntar-se el perquè d'aquelles circumstàncies, fins que va acabar arribant a la conclusió que aquella porta que mai podia obrir, de fet, no existia i que tenia ansietat per tots els canvis que estava patint a la seva vida. Ella només volia curar-se i com més ràpid millor.

Van recórrer tots els passadissos fins arribar a l'habitació on estaria ingressada. Tots els familiars presents en aquell moment van acomiadar-se i la Laura, en Joan i la Sara es van instal·lar amb ella. Aquell va ser un moment molt difícil per a tots tres però sobtadament, va entrar un nen. Era el seu nou company d'habitació. Mentre els pares estaven parlant amb un metge, el nen i la Sara van aprofitar per conèixer-se.

- Com et dius?- li va dir ella.

- Àlex i tu?- va respondre ell.

- Jo em dic Sara i tot just ahir, em van dir que tenia càncer- va explicar ella amb normalitat.

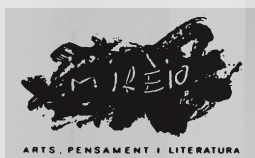
- Doncs jo tinc el mateix que tu, però estic aquí des de fa uns dos mesos- va comentar l'Àlex.

Després la va animar a conèixer la seva colla d'amics. Es van presentar entre tots i van començar a compartir amistat. Eren nens molt empàtics per tot el que havien de passar i de seguida es van familiaritzar amb la gent d'aquell hospital. Fins i tot, a vegades, ajudaven el personal amb allò que necessitaven. Va veure que ser allà no era un infern, sinó al revés. S'ho passaven molt bé malgrat estar malalts. Aleshores ja es va fer tard i van anar al llit. Aquella era la seva primera nit.

Va dormir bé, a gust, i no es va sentir sola en cap moment. Llavors, li va venir al cap que era el primer dia que no havia somiat en l'hospital ni tampoc en la prohibida porta misteriosa. Va sospitar que era perquè ja estava a l'hospital i no tenia ansietat. S'havia tret un gran pes de sobre. Tot just, la van cridar per començar el tractament: totes les seves amigues i amics la van acompanyar a la sala on es realitzaria la curació, però passejant pels passadissos va observar la mateixa porta que se li apareixia en somnis. Es va adonar que allò era real, era un senyal. Havia de destapar el que s'amagava darrere d'aquella porta. En sortir de la sala de tractament els va haver d'explicar als seus amics tot el que li passava. Tots es van quedar bocabadats en escoltar la història i van decidir que obririen aquella porta. Ajudarien la Sara en aquell misteri. Van començar a idear un pla per poder obrir-la.

La seva idea inicial era robar-li les claus a la netejadora de l'hospital i, quan les tinguessin, s'esperarien a l'hora del dia en què hi hagués menys malalts i els passadissos estiguessin lliures d'obstacles. Aquell era el moment perfecte. Tots plegats van acordar que posarien el pla en marxa quan la dona de la neteja estigués netejant la seva habitació. I així va ser. Aparentment tot anava com una seda. Però en obrir la porta no es van trobar res, simplement hi havia un ascensor normal i corrent. Es van quedar disgustats perquè començaven a pensar que la Sara els havia mentit. Però l'Àlex, el nen de l'hospital que s'havia convertit en el seu millor amic des del primer dia que va arribar, confiava tant amb ella que va entrar a dins l'ascensor i va descobrir que es podia baixar al nivell -2. Tots els amics sabien de sobres que a l'hospital no hi havia cap pàrquing ni cap mena de planta subterrània. Va ser aleshores quan la van creure i tots junts van entrar a dins. Malauradament es van adonar que es necessitaven unes

ESCOLA
avenc
club

ARTS · PENSAMENT I LITERATURA

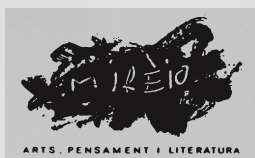
SANT JORDI 23

altres claus, aquelles no funcionaven a l'ascensor. Per sort, ells sabien que existien unes altres claus rares i antigues que alguns treballadors a vegades portaven penjant del clauer. Ara començaven a entendre perquè s'utilitzaven. És curiós que eren d'un color específic, suposadament per no confondre-les. Només les tenien els investigadors i investigadores del centre mèdic. Allà a dins hi havia d'haver alguna cosa molt forta per tenir tanta seguretat. Van haver de sortir per potes perquè era l'hora de sopar i, si no hi eren, es podrien ensumar alguna cosa. Però en sortir de la porta restringida, un dels investigadors que hi tenien accés els va veure. Es va acostar a la Sara i als seus amics i els va deixar ben clar que no els volia tornar a veure a prop de la porta. Tots van anar corrents cap a l'habitació i van començar a parlar del que els havia passat. No es van rendir i van prometre que el proper dia tornarien a l'ascensor i baixarien al nivell -2.

Van repetir el seu pla, però aquesta vegada tenien tot el necessari i també van ser més prudents. D'aquesta manera, van poder baixar i en aquella planta, es van trobar una sala grandiosa i laboratoris secrets. L'interior de la sala estava ple de caixes que contenien medicaments. Es van quedar tots ben estranyats. No sabien perquè els investigadors s'havien pres tantes molèsties per poder mantenir en secret aquell lloc que ocultava medicaments normals i corrents. O això era el que els feien creure al personal de l'hospital, perquè van acabar sabent que era un medicament específic que curava el càncer al moment, sense haver de fer tractaments llargs i costosos. Immediatament, van agafar una mostra per a cadascun d'ells i unes més de sobra per poder demostrar que existia. Després van pujar a les habitacions i van trucar als seus pares. Van venir tots a l'hospital i els van explicar la història des del principi al final. Tots els pares van denunciar els laboratoris clandestins oficialment no reconeguts i l'ocultació de cures al càncer per guanyar més diners amb els tractaments. Després dels fets, van acabar tancant l'hospital i van fer conèixer mundialment la nova curació a qualsevol tipus de càncer que va permetre a la Sara recuperar la seva vida i guardar dintre seu per sempre aquella aventura.

Mariona Espuny Martín
1r de Secundària

ESCOLA
avenc
avenc

ARTS. PENSAMENT I LITERATURA

Somiar no és gratuït

Feia fred, era mitjanit i els carrers de la ciutat estaven apagats. Les xemeneies desprenien un fum gris, difuminat amb la tenebrosa boira que envaïa els carrers més estrets. Amb prou feines hi havia llum, poques finestres no estaven tancades i la minoria de fanals funcionaven.

Entre tots aquells carrers desèrtics, n'hi havia un completament apagat, el més descuidat de tots. Estava grafiat per totes bandes i semblava que les papere-res estiguessin a terra, ja que era difícil fer dues passes sense trobar brossa. La lluna era l'única que permetia discernir els tons entre clars i foscos, amb l'ajuda d'un fanal al final del carreró, que il·luminava amb un parpelleig fràgil i continu. Asseguda als seus peus, hi havia una noia jove amb una manta que amb prou feines la cobria. Tremolava més que un peix acabat de pescar i tenia els llavis violetes com els seus ulls penetrants. Plorava. Un home amb una barba canosa i poc cabell es va apropar on la noia reposava.

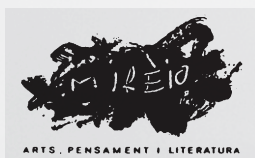
- Eh! - va dir- acompanya'm i t'ajudaré a dormir en bones condicions!

Tenia la roba estripada i bruta, les mans plenes de ronya i els ulls liles com la noia. Portava una barba llarga, de mesos, sense afaitar.

- Com et dius?- va afegir en veure que la noia no contestava.
 - Alba- va dir amb un fil de veu mentre es treia lentament la manta que li cobria el cap i deixava veure aquella forma ovalada sense cabell.
 - Encantat, jo soc l'Elmer- va dir el senyor amb un somriure d'orella a orella. Al cap i a la fi, l'home no feia tanta por, arribava a ser atractiu i tot.
 - Mira, la meua família i jo hem sigut tu en un passat fosc, i sabem perfectament que no és gens agradable- va continuar l'Elmer-. Així que, amb el teu permís, t'ajudaré. De moment només et puc oferir espai a la nostra llar, no és gran cosa, però millor que això segur.

La noia, que estava a un pas de quedar-se inconscient, va afirmar brusca-ment amb el cap. La llar de l'Elmer era simplement un espai de quatre parets, amb una petita finestra sense cortines que enfocava directament el famós fanal parpellejant. Tenia tres llits, un de matrimoni gran i dos d'individuals al costat. Les condicions de material no eren gaire bones. Per una persona amb poder adquisitiu, eren fatals. Per l'Alba, en canvi, era perfecte.

Un noi de catorze anys, ros i alt, jeia al costat d'una petita llum que il·luminava lleugerament el llibre que tenia entre les mans. Al seu costat, una dona de quaranta anys seia en una butaca vermella. Com que ningú no havia notat la presència de nouvinguts l'Elmer va tossir fent notar que no era l'únic que havia entrat. Els residents van girar-se i l'Elmer va procedir a explicar:

- Hola família! Aquesta és l'Alba, i aquesta nit dorm amb nosaltres.
- Hola- va dir l'Alba contenta però vergonyosa.

La dona es va aixecar de la butaca i va endur-se l'Elmer cap un racó:

- Però tu t'has begut l'enteniment?- va dir fluix intentant que l'Alba no els sentís- no tenim lloc per a ella, i menys encara menjar!
- Estava morint-se de fred al carrer! Recorda que tu també vas ser ella en un passat! No vas ser de...

L'Alba va procurar fer veure que no escoltava la discussió i va apropar-se al nen que havia deixat el llibre i parava atenció a cada moviment de la sala. De seguida es va refer amb l'escalfor de la llar.

- Hola, com et dius?- va dir.
- Àlex. Tu Alba, no?
- Sí, sí.
- I... Quin és el teu somni?

A l'hora de sopar, no hi havia prou plats, així que van haver de compartir. L'Alba va procurar no menjar massa, ja que havia escoltat la mare de l'Àlex dient que no n'hi havia prou per a tots i no volia ser una càrrega més per a la família.

De sobte, la dona que s'havia presentat com a Keral amb K, va preguntar dissimuladament:

- I... Alba, com és que no tens cabell?

No li agradava gens respondre aquella pregunta, però li havien fet tantes vegades que ja no l'ofenia. Malgrat tot, seguia sent una inseguretat per a ella.

- Tinc una malaltia anomenada alopecía, fa que no tingui cabell al cap.

Després d'uns minuts de silenci incòmode, l'Àlex va preguntar:

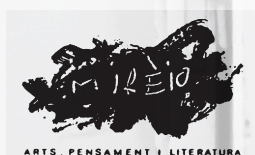
- Per què has acabat dormint al carrer i on són els teus pares?

La Keral va enviar una mirada assassina al seu fill i aquest li va tornar, fent el moment encara més incòmode.

L'Alba va contestar:

- Quan tenia set anys, els meus pares d'ulls grocs em van abandonar en veure que no tenia els ulls igual que ells. Des de petita, em van educar per tal de tenir

ESCOLA
avenc
avenc

un somni amb futur. En adonar-se que no havia funcionat, em van deixar sola al carrer. Uns senyors em van acollir però van... Bé, això prefereixo no explicar-ho.- Va interrompre's a sí mateixa- Vaig acabar vivint amb una dona, la mateixa que em va rescatar d'aquells senyors. Vivia amb ella, però fa poc que va morir. Els primer dies vaig poder restar a casa seva, però avui al matí m'han fet fora.

- Qui?- va interrompre l'Àlex.

A l'Alba li sorprenia l'interès que tenia el nen per ella, per això va continuar explicant la història mirant-lo fixament als ulls.

- Uns nois de divuit anys. Tampoc no tenien casa, així que m'han amenaçat.
- Com?

L'Alba va somriure i va seguir narrant. Resulta que vivien en una societat jerarquitzada. La gent naixia amb els ulls negres i, als set anys, depenent del somni que un tenia, el color de l'iris canviava a groc o lila. Això determinava el teu futur de vida.

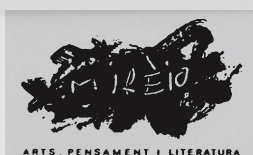
Aquells que tenien els ulls violetes eren condemnats a la misèria i els costava molt guanyar-se la vida. Normalment, acabaven vivint al carrer. Tenien dificultats per aconseguir un habitatge i no tenien drets. Per altra banda, la gent d'ulls grocs, que dominava la societat, podia fer el que volgués. Pel fet de només tenir els ulls d'aquell color ja tenien una qualitat de vida assegurada i posseïen un poder adquisitiu enorme.

Els ciutadans que volien fer justícia i somiaven que tothom tingués els mateixos drets tenien els ulls liles. Per contra, aquells que eren egoistes i volien defensar els interessos i privilegis d'una aristocràcia presentaven una mirada de tonalitat groguenca. Aquesta desigualtat de poder es donava, ni més ni menys, pel simple fet que la gent d'ulls grocs dominava la societat tan fraccionada i jerarquitzada, i no permetia ni el simple fet d'anar a l'escola a aquells amb una mirada diferent.

Cada cop que algú d'ulls liles protestava anava directe a un lloc anomenat Vallobrega, d'on ja no sortia mai més. Allà eren torturats fins a la mort i, tot aquell dolor que sentien era transmès en directe per la televisió. Així ningú no es queixava de l'estricta legislació del poble. No s'hi podia fer res. Tots aquells que tenien els ulls grocs només pensaven egoistament i el seu propòsit era controlar-ho tot. Creien que eren millors que els liles, tot i que ells només volien equilibrar la societat.

Aquestes injustícies provocaven un canvi dràstic en la manera d'educar els fills. Els pares feien el possible perquè pensessin que la igualtat no era bona per a la societat i que, si eres del bàndol de la mirada groga, eres millor. Però no només

ESCOLA
avenc
avenc

la gent amb la mirada com el sol educava així els seus fills. Aquells que tenien l'iris de color lila arribaven a demostrar als seus descendents que els altres eren millors que ells. Si al final acabaves amb els ulls liles acostumaves a entrar en raó i adonar-te que el que t'havien dit durant set anys era fals. Però si resulta que eres de l'equip d'ulls grocs, cada cop et creies més superior que els liles i els començaves a discriminar de manera taxativa.

Per tots aquests motius, l'Alba havia acabat sense lloc on allotjar-se, ja que aquells marrecs adolescents l'havien amenaçat de mort si no sortia de la casa de la seva antiga companya de via. Per sort, aquella família l'havia acollit amablement i, excepte la mare, semblava que els agradava molt la seva visita.

Es va fer tard i ja era hora d'anar a dormir. El llit de l'Alba estava bastant bé, semblava que no feia massa que algú l'havia utilitzat. En un moment els pares de l'Àlex van abandonar l'habitació i l'Alba va aprofitar per preguntar qui havia dormit en el seu llit abans d'ella i, si no era ningú, com és que tenien quatre llits en lloc de tres.

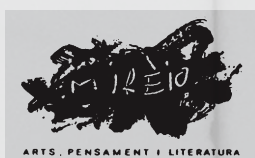
- Fa dies es van endur el meu germà Eneko a Vallobrega, ja que va entrar en un lavabo groc per equivocació i no s'ho van prendre gaire bé- va dir l'Àlex amb veu trencada i dèbil.

L'Alba no va preguntar res més, veia que no era una conversa gaire desitjable. Però van canviar de tema. L'Àlex va preguntar què li havien fet aquells senyors abans de conèixer a la dona que la va rescatar i acollir, cosa que va fer encara més desagradable el diàleg. L'Alba no va respondre i va tancar els ulls.

L'endemà es va despertar pels crits d'excitació de l'Àlex, que la van obligar a aixecar-se. Aquest, molt emocionat, li va explicar que el seu tiet li havia dit que Soliris, el rei de l'aristocràcia privilegiada i també de tots aquells amb ulls liles, havia arribat a la ciutat, s'havia instal·lat al palau. Amb ell, portava un paper en el qual tenia inscrites unes paraules que, si algú les pronunciava, faria desaparèixer les injustícies al món i la diferència del color dels ulls que depenia dels somnis. Soliris havia aconseguit les paraules màgiques gràcies a un mag desconegut que afirmava per experiència que funcionaven. Ell només les volia per si, en algun moment d'emergència, es necessitaven. Però com que corria el risc que algú altre les pronunciés, havia amagat el pergami de manera que només ell sabia on estava.

L'Àlex havia pogut assabentar-se de l'existència del full després d'insistir durant hores al seu tiet, qui va acabar cedint i deixant a la descoberta una informació molt confidencial. Ningú no podia saber que Soliris tenia a les seves mans aquest document.

ESCOLA
avenc
avenc

- Però si ningú pot saber això com és que tu sí?- va preguntar l'Alba, mostrant interès.

Resulta que un amic del seu tiet treballava a la guàrdia del palau i havia escoltat el rei parlant sobre aquest tema amb la seva dona.

- D'acord. Però a què ve tanta excitació?- va dir l'Alba.

- A veure, som unes de les poques persones que sabem que el rei té aquest pergami, així que som unes de les poques persones que el podem aconseguir i acabar amb aquesta estúpida injustícia que s'ha consolidat amb els anys.

- I per on comencem? No tenim ni idea d'on pot estar aquest paper!- va exclamar l'Alba poc convençuda.

- Doncs tu, de moment, començaràs confiant en mi i veuràs com arribarem a dir les paraules màgiques- va respondre l'Àlex tornant la vacil·lada. L'Alba va riure, tot i que sabia que corrien el risc d'acabar a Vallobrega.

Un cop dinats, tots dos van anar a visitar el mateix guàrdia que havia sentit el rei parlar amb la seva dona, potser els podia proporcionar més informació. Aquest els va repetir que només el rei sabia on estava el pergami, però que com que era molt despistat, sempre havia d'apuntar-se les coses. Així que estava segur que tenia escrites les coordenades de la seva ubicació. "Juraria que les té anotades en algun racó de la seva habitació, però no de qualsevol manera, sinó encriptades entre els objectes" va dir. El risc de la missió que tenien pensat dur a terme els dos adolescents era molt elevat, però volien arreglar la civilització i, de moment, eren els únics que podien fer-ho.

Després de rumiar durant tota la nit sobre com entrarien a l'habitació, van arribar a un acord. Es llevarien aviat, abans que sortís el sol. Anirien a palau i escalarien el mur que el protegia. A aquelles hores tothom està dormint i només hi ha guàrdies a l'entrada del palau, així que no era possible que algú notés la seva presència. Entrarien pel mur dret del palau que tenia uns arbustos alts per la part interior. El pla consistia a quedar-se amagats entre les plantes fins que el rei se n'anés a esmorzar i, aprofitant l'ocasió, entrarien a la seva habitació. Arribar al dormitori no seria gaire difícil, ja que, segons el guàrdia amb qui havien parlat, estava situat a la planta baixa, just a la part dreta del palau, al costat del mur que, suposadament, haurien escalat. El que sí que seria complicat seria obrir la finestra. De moment, esperaven que algú ventilés la sala des de dins. I així és com va passar. Es van despertar abans que sortís el sol i, sense que ningú se n'adonés, ja estaven als arbustos del jardí del rei. L'amic del seu tiet, el guàrdia, els va dir que el rei anava a esmorzar quan es podien veure els primers rajos del sol i tornava a la seva cambra per vestir-se i arreglar-se quan el sol ja havia sortit del tot. Utilitzant aquesta informació, quan van poder veure la primera llum del dia, van sortir de l'amagatall i van dirigir-se sigil·losament cap a la finestra del dormitori reial. Malauradament estava tancada. Per sort no hi havia persianes i l'Alba, que era molt intel·ligent, va trobar una manera d'obrir-la amb una pinça del cabell.

- Ja et vaig dir que haviem de pensar en com forçar-la, però com que ets tan tossut, ja ho he pensat jo tot- va dir l'Alba amb un somriure burleta.

La noia va agafar una navalla que portava a la butxaca i, amb ajuda del ganivet, va poder obrir la finestra

- Ja m'ho agrairàs- va afegir l'Alba. I tots dos van entrar sense que ningú els veiés.

Van estar trenta minuts buscant entre les coses de l'home, però no van trobar res. Per la finestra es podia veure la meitat del sol, així que se'ls estava acabant el temps. Ja havien mirat a tots els calaixos i escriptoris, fins i tot, havien desfet el llit sencer per trobar alguna pista, però ni rastre. Allà no hi havia res. De sobte, mentre l'Àlex mirava entre els llibres de la prestatgeria, l'Alba va recordar les paraules del guàrdia: "Té les coordenades encriptades entre els objectes". Precipitant-se, va anar a on estava l'Àlex per dir-li el que acabava de recordar. I allà, en els llibres, va trobar la resposta. Cada llibre tenia un número diferent que en teoria servia per classificar i ordenar la col·lecció. El rei, en lloc de tenir-los endreçats, tenia alguns números repetits que demostraven que el desordre era fet a propòsit. Va suposar que les coordenades estaven escrites allà. Ràpidament va teclejar els números al mòbil i va prémer 'enter'.

- La font de la plaça dels rics!- va cridar excitada.

De seguida es va penedir del crit que havia fet, ja que l'Àlex no va ser l'únic que la va sentir. Un guàrdia va entrar a l'habitació, en va treure els dos nens d'ulls liles i va avisar la resta de guardians.

Els dos joves van aconseguir escapolar-se de les mans d'aquell guàrdia i, abans que arribessin els reforços, van saltar per la finestra sense pensar-s'ho. Un cop a terra, després d'una caiguda exitosa, van decidir separar-se perquè fos més difícil enxampar-los. Els dos adolescents van començar a córrer cap a direccions diferents, cada un tenia tres o més guàrdies darrere. L'Alba va escollir dirigir-se per uns carrerons estrets pels que circulava poca gent, però l'Àlex, que no tenia altra opció, es va haver d'introduir en el mercat dels dijous. Allà va ensopegar i un guàrdia el va retenir. L'Alba va continuar i va poder arribar a la plaça sense que ningú no la seguís. Havia aconseguit despistar la seguretat del palau camuflant-se entre la gentada. Enmig de l'esplanada, hi havia una font d'uns tres metres de diàmetre. Tenia una escultura de lleó al centre que desprenia aigua pels ulls. Sense pensar-s'ho dues vegades, la noia va saltar a l'aigua amb totes les mirades furtives de la gent al damunt. Va buscar el pergamí durant uns minuts, però no va trobar res. Va pensar que potser no hi havia pergamí, que tot era una farsa i que ara, quan arribessin els guàrdies, se l'emportarien a Vallobrega i no tornaria mai més. Com podien unes paraules canviar el món? Era impossible.

De sobte, una veu càlida al seu costat va dir: “no et rendeixis, ets l’única que pots fer que somiar sigui gratuït”. L’Alba, espantada, es va girar, però només hi havia gent mirant-la i fent comentaris sobre l’espectacle que estava muntant la noia. Va recordar l’Àlex, que segurament, com que no havia arribat, els guàrdies ja l’haurien enganxat. Va recordar tots aquells nens d’ulls liles que, tot i que no tenien intenció de fer mal a ningú, eren mal vistos i maltractats. Va respirar profundament i es va tornar a submergir a la cerca del pergamí. “Els ulls” va dir la veu misteriosa. L’Alba, impulsivament, va tocar els dos ulls del lleó, per on sortia l’aigua. El cap de l’animal de pedra va començar a moure’s de manera que deixava entreveure un paper arrugat a dins del lleó. L’Alba el va agafar. Un guàrdia va sortir corrents d’un carreró estret. La jove es va afanyar i va llegir en veu alta la frase que tenia entre les mans: “Somiar. Somiar és gratuït i ho serà sempre”.

En un principi, res no semblava haver canviat. Tothom seguia, o bé, mirant-la i fent ganyotes, o bé amb la seva rutina.

- Mare, els teus ulls!- va cridar un infant- Ja no són liles!

Tota la plaça va escoltar el que havia dit l’infant. La gent va començar a reaccionar i adonar-se que no tenien el mateix color d’ulls. Tothom somreia.

D’un carrer en va sortir l’Àlex, que va anar directament on estava l’Alba i la va abraçar.

- Gràcies- va dir.

Des d’aquell moment, l’Alba va comprendre que havia fet desaparèixer allò que durant tants anys havia odiat. Somiar era gratuït.

Ona Bollo Carrillo
2n de Secundària

Sobreestimació d'ell mateix

Una bella nit de desembre,
el rei en Joan dorm en pau.
De les seves corts reials no quedava cap membre,
només tenia per companyia els sorolls de l'au.

Mentre descansa profundament,
a ell se li mostren unes imatges.
Homes orgullosos passejaven galantment,
amb dones i cavalls a sobre els seus carruatges.

Una vegada fora del món del subconscient,
s'aixeca del llit de manera brusca.
Això era causat potser per l'omniscient?
Agitadament una solució busca.

Cerca el seu conseller,
un home d'intel·ligents paraules.
Què li diria a la seva muller?
No pas que tenia il·lusions abominables.

El bon home no sap pas què aconsellar,
diu que potser ha estat triat per divinitat.
Si així fos no hi hauria mal per aturar,
sinó una celebració per fer amb gran dignitat.

El rei en Joan estava extàtic,
ja que això era una gran oportunitat.
Creixeria el seu poder polític,
igual que en les relacions del regne la credibilitat.

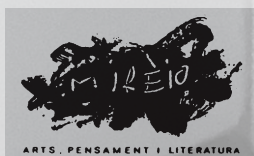
La gent parlaria d'ell amb orgull en un futur,
un rei extraordinari i beneït.
Una ment astuta i un cor pur,
això és el que d'ell seria dit.

Poc sabia l'home,
que ell no era pas excepcional.
Era el seu egoisme
que el posava en la seva situació actual.

Ell no va ser triat,
i era una persona d'allò més normal.
El conseller va ser acomiadat
i la mala fama del regne es va convertir en abismal.

Aquestes visions que tenia,
són anomenades somnis.
En realitat cap excepció hi havia,
els tenien fins i tot els ordinaris.

Greta Andersson Sabaté
3r de Secundària

Sorra, aigua i jo

“Per què somies?”

Vaig obrir els ulls lentament i vaig saber que no estava somiant, ja que havia despertat. Una llum immensa m’encegava: vaig alçar la mà per a tapar-la i, no més quan aquesta es va filtrar entre les polpes dels meus dits, vaig comprendre que es tractava del sol. Al voltant d’aquest, un cel impecable s’eixamplava sobre mi. No tenia núvols, i mancava també d’ocells.

Estava estirada a la sorra. No gaire lluny de mi se sentia el suau bressolar de les onades, que trencaven el polit silenci que regnava en l’ambient. Em vaig incorporar sense comprendre res. On era?

Vaig començar a caminar sense rumb i, després de fer els primers passos, em vaig adonar d’una obvietat: sola, em trobava sola.

Vaig mirar de nou al meu voltant. La mar m’envoltava pertot arreu: l’illa en la qual em trobava era tan petita que un podia veure tots els seus extrems des d’on fora que es trobés.

Els meus peus descalços es trobaven coberts per la càlida sorra. No hi havia arbres ni fruites, tampoc animals. Res, no hi havia res. Tan sols hi havia la sorra i l’aigua.

La sorra, l’aigua i jo.

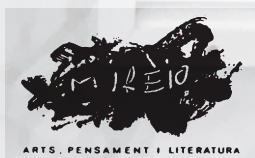
“Per què somies?” vaig sentir amb claredat. Potser hi havia algú més aquí, atrapat com jo?

Els meus ulls es van moure, fugaços, intentant discernir l’amo d’aquella veu. Però en la meua cerca vaig trobar poc més que sorra i aigua, molta aigua.

“Soc aquí. Que no em veus?” Va continuar parlant, burlesca davant els meus inútils intents.

Impacient, vaig començar a recórrer els pocs metres de l’illa. Després d’una estona, desesperada, em vaig endinsar en el mar fins que l’aigua va cobrir la meitat del meu cos: vaig buscar entre les onades, palpant la seva escuma blanca. Malgrat això, vaig seguir sense descobrir res. Exhausta, vaig sortir de les fredes aigües i, mentre caminava cap al centre de l’illa, alguna cosa va captar la meua atenció. Als meus peus, i sota la radiant llum del sol, es trobava la meua pròpia ombra.

ESCOLA
avenc
avenc

ARTS. PENSAMENT I LITERATURA

“Escoltes, però no hi veus. Després hi veus, però no escoltes. Vols fer les dues coses, però no t’atreveixes a fer-les i al final acabes fent-ne només una.” Va dir la figura negra. “Ah! Ja m’has trobat.” Va exclamar i va fer una pausa. “Ara digues, amb què somies?” Va preguntar novament. Vaig intentar cobrir l’ombra amb sorra, però els meus intents van ser endebades.

“Amb res”. Li vaig respondre, perquè vaig creure amb certesa que era la veritat.

La figura negra no em va respondre. Es va quedar callada, i com no va semblar voler seguir amb la conversa, vaig caminar una altra vegada. Vaig seure al centre de l’illa, envoltant les meves cames amb els braços i recolzant la barbeta sobre els genolls.

“On som?” Vaig preguntar en un intent de trencar el silenci, i també perquè volia saber la resposta.

“Has vingut aquí pel teu compte. Tu mateixa hauries de saber-ho”. Em va respondre sense afegir res més.

“Tens nom?” Vaig preguntar ingènuament.

“No.”

La vaig mirar. Com podia algú no tenir nom? Vaig sentir que sense ella jo estaria perduda, així que li’n vaig oferir un.

“Podem dir-te Almos”.

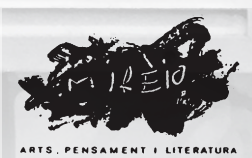
“Per què Almos?” Va voler saber, curiosa.

“No ho sé”. Vaig respondre, honesta. Tot i que, per una part, creia saber-ho.

Sense apartar la vista de l’horitzó, vaig observar una vegada més el monòton paisatge que m’envoltava. Vaig desitjar que l’illa estigués coberta amb flors de colors vius i que el cel estigués decorat amb taques blanques. Si les onades trenquessin el patró que havien estat seguint fins ara, potser llavors tot seria més interessant, i succeiria alguna aventura dels somnis profunds, aquells que un es penedeix d’haver abandonat quan es desperta.

Però això no es tracta d’un somni i la platja continuava sent tan anodina com ho havia estat minuts enrere.

ESCOLA
avenc
avenc

SANT JORDI 23

Malgrat la meva exasperació, no vaig sentir-me desacompanyada.

La vaig mirar de reüll i vaig veure que l'ombra havia copiat la meva postura.

“Amb què somies?” Va tornar a preguntar-me per tercera vegada.

“Que no em veus?” Li vaig dir, indignada. “Estic desperta.” Em vaig girar per a dirigir-me cap a ella, assenyalant-me a mi mateixa en un intent d'emfatitzar les meves paraules.

“Que no es pot somiar despertar?” L'Almos va dir expectant. “Que no es pot estar despert en un somni?”

La vaig mirar, desconcertada. No vaig entendre les seves paraules; tampoc no vaig voler rumiar-les.

“Ara em veus, però no m'escoltes.” Va afirmar sense més. Vaig apartar la meva mirada i vaig tornar a dirigir-la cap al mar.

Aviat, el cel es va tenyir de vermell i el roent sol carmesí va començar a fondre's en l'horitzó, sobre les aigües.

“Si aquest fos el meu somni, jo mateixa ho sabria” Vaig assegurar.

“I si somies en no ser-ho?” Va proposar.

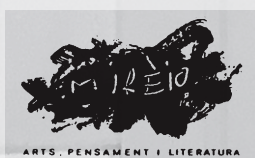
“És impossible, això que dius!” Vaig riure, girant-me per veure-la una vegada més. “El simple fet que tu i jo tinguem consciència demostra que això no és un somni.” Vaig tractar de justificar. Però ja s'estava enfosquint i ella va començar a esvair-se en la foscor de la nit, a poc a poc, fins a desaparèixer.

Malgrat tot, les onades no van trencar el seu patró i cap granet de sorra s'havia mogut de lloc. I llavors, em vaig adonar que jo li havia donat nom.

Al cap i a la fi, a l'illa, només hi érem la sorra, l'aigua i jo.

Helena Gatenby Aballí
4t de Secundària

ESCOLA
avenc
avenc

Els símbols

Fa anys en una meitat d'un planeta, hi vivien els símbols més i menys, i a l'altra meitat del planeta, hi vivien els símbols per i igual.

Un dia es van trobar aquests símbols i es van barallar.

Després d'unes hores van parar, van pensar i es van adonar que el que estaven fent era absurd.

Aleshores es van perdonar i des d'aquell dia es van fer amics, i ara són els símbols que fem servir quan fem matemàtiques.

Marc Asensio Ros
1r de Primària

El cocodril enamorat

Hi havia una vegada, en un dia molt calorós, una casa amb tres germanes molt aventureres.

La germana gran es deia Maria i era castanya, molt forta i jove. La germana mitjana es deia Beatriz i era molt dormilega i bona germana. I la germana petita que es deia Sofia era molt espavilada i guapa.

Un dia, les tres germanes van prendre la decisió d'anar-se'n de casa. Van anar a la selva i es van fer un refugi per viure. De sobte, la Beatriz va dir:

- Tinc set, vull aigua!!!

La Maria i la Sofia, que era molt espavilada, van anar a buscar aigua i van caminar molts i molts quilòmetres.

Al final, van trobar un riu ple de cocodrils. La Maria va trobar una ampolla de plàstic i va intentar agafar aigua, però va caure en un riu de cocodrils. La Sofia es va espantar molt i la va intentar treure d'aquell riu, però era molt fort. Se'n va anar al refugi a despertar la Beatriz i li va dir:

- Beatriz, la Maria ha caigut en un riu de cocodrils!!!!

Van anar cap al riu de cocodrils i, quan hi van arribar, resulta que el cocodril era bo i li estava fent petons a la Maria.

Les tres germanes es van fer amigues del cocodril, la Beatriz va beure aigua, van adoptar el cocodril i li van fer un riu a casa seva. Fi del cocodril.

Sofia Martín Medina
2n de Primària

El carnaval català

El carnaval és un festival,
cada dia un recital.
El carnaval és un festival
a Sitges sempre un ou
i amb alegria fem el dijous.

El carnaval és un festival,
i a la nit tot s'hi val.
A Vilanova tiren caramels,
i la gent n'agafa cents.

El carnaval és un festival,
i a Sabadell la rua és de flamencs
i la gent va rient.
Al carnaval tot s'hi val
i és un festival.

A Bellaterra la vida va per terra.
Al carnaval una rua fan
i la gent va diferent
i tothom va rient.
Al carnaval tot s'hi val.

El carnaval és un festival,
i a Sant Cugat tot s'hi val.
Barrets, disfresses, pijames...
El carnaval és un festival.

Arlet Mas Duran
3r de Primària

Una vida de contes

Hola, nens i nenes, sabeu qui soc? Us donaré una pista. Possiblement he estat a tots els contes. Ah! Que encara no ho sabeu? Serà perquè jo soc el personatge més oblidat dels contes, exacte, el narrador!

Us explicaré com em vaig fer narrador i què fa un narrador. Des de ben petit m'encantava llegir llibres a la biblioteca, a casa, després de dinar, abans de dormir, al matí... Llegia llibres de tota mena com ara: Els tres porquets, Les set cabretes, La caputxeta vermella... Jo vaig aprendre a llegir quan tenia quatre anys. Ara us explicaré què fa un narrador. Quan ets narrador entres a tots els contes amagats per tot arreu i tu vas explicant el que veus.

Nens, nenes, adults, adultes, recordeu, no pareu mai de llegir perquè el pròxim narrador podries ser tu!

Arnau Chica Pérez
4t de Primària

Què passa quan dorms?

Estimat diari, ahir vaig agafar la meva barca preferida (el Drac) i, un cop pujat, a la barca vaig començar el meu viatge pel Mediterrani. Mentre m'estava endinsant més cap al mar, em va entrar son, molta son, així que vaig decidir fer una petita migdiada. Només vaig dormir 5 minuts, que es van convertir en 5 hores, en 8, o potser en 10, però quan em vaig despertar semblava que portés com 100 hores remant, perquè tot el que m'envoltava, era mar! Vaig començar a remar i remar, però no vaig aconseguir res. Minuts després vaig sentir un soroll estrany, un soroll que no havia sentit mai. Em vaig posar molt nerviós, molt nerviós, tant, que sentia papallones a la panxa. Eren unes papallones estranyes, es movien molt. De sobte van començar a pujar pel meu cos. Van passar pel meu estómac, pels meus pulmons, fins a arribar a l'orella. Arribades a l'orella, van començar a sortir un munt de papallones, una de taronja, una de blava, una de vermella, inclús una de tots colors. Això no m'havia passat mai, però m'havia de concentrar en el soroll estrany. Passat el temps van començar a venir onades, moltes onades, i a més a més de grans. Passaven onades i més onades però en vaig veure una de lila súper gran. L'onada lila se'm va emportar! Allà, endinsat dintre de l'onada vaig sentir que em passava la vida al davant, i allà és on vaig començar a recordar tots els meus records, quan era petit i jugava a fet i amagar, quan jugava que era policia amb la iaia... Tots els records em venien al cap ràpidament, fins que... PUM! Quan em vaig despertar tot el somni es va acabar. Jo volia quedar-me allà, però quan em vaig despertar ja no hi havia manera de tornar.

Adriana Martínez de Senespleda
5è de Primària

Les paraules són punyals

No sé com començar aquesta història, tampoc sé com acabarà. Em dic Gemma, soc de Barcelona, aquella ciutat que per uns és tan bonica, acolorida i alegre, i per altres és esgotadora, trista i contaminada. Aquesta no és la història de dracs i princeses, bruixes i mags, fades i elfs; aquesta, és la meva història, la d'una nena que vol fugir dels problemes, escapar-se, d'una nena que busca la pau dintre seu.

- Gemma!!- va cridar la mare.
- Ara baixo!- vaig contestar, mentrestant, amb pressa recollia tots els papers escampats per terra plens de persones amb somriures, rient, o simplement caminant per la Casa Batlló al·lucinant.
- Gemma!! Últim avís!- aquest cop amb la veu més enfadada.

Vaig aixecar-me del terra i, abans de sortir per la porta, vaig fer una ullada a la meva habitació, el meu refugi.

- GEMMA!!
- Estic baixant les escales, mama...- vaig dir acabant de baixar-les i obrint la porta del saló.
- Necessito que vagis a comprar arròs al Condís de la cantonada.

A continuació, vaig dirigir-me al rebedor, vaig ficar-me l'abric i vaig obrir la porta, al moment, una forta ventada gelada em va envoltar; aferrant-me a l'abric, vaig començar a caminar.

S'acostava el Nadal, s'acostaven els dinars en família, els somriures dels nens i nenes, s'acostaven els passejos pel passeig de Gràcia amb petites llumetes que, de fet, semblaven petites estrelles espurnejant damunt teu. En canvi, jo sabia que res d'això passaria, sabia que els dinars en família es convertirien en hores jugant a la Play, sabia que els somriures de la gent que passeja pel carrer es convertirien en dos parells d'ulls mirant una petita pantalla, i ho sabia perquè la gent ja no somreia, estaven massa ocupats en xarxes socials, treballs o fingint somriures.

En aquest temps ja havia comprat l'arròs i vaig dirigir-me a la porta de casa, la vaig obrir i vaig entregar-li l'arròs a la mare. A continuació, vaig dirigir-me a la meva habitació. Vaig tirar-me al llit i vaig agafar el radiocasset mentre introduïa la cinta, va començar a sonar la música. Escoltant-la vaig tancar els ulls intentant aïllar-me d'un garbuix de pensaments. No sé el temps que m'hi vaig passar, però em vaig despertar amb un "ding" que provenia del meu mòbil. Vaig aixecar-me i vaig veure un missatge d'en Pau, el meu millor amic, que

deia: “D’AQUÍ 15 min AL LLOC DE SEMPRE”. Em vaig fregar els ulls, i vaig calçar-me. Mentrestant, al mateix temps, baixava les escales com un orangutan. Tot seguit vaig acomiadar-me de la mare que, ara, cuinava l’arròs a l’extrem de la cuina. Abans de sortir per la porta vaig exclamar:

- Marxo un moment mama!!- i vaig tancar la porta darrere meu, vaig començar a caminar, el cap em donava voltes i per un moment tot va desaparèixer, es va tornar ennuolat i una noia encaputxada em xiuxiuejava: “no ets suficient”, “has de ser PERFECTA”, “no encaixes enlloc”... I de cop va desaparèixer i tot va tornar a la realitat. Ja havia arribat, i vaig veure a en Pau entre les persones.

- Ei!- em va dir.

- Ei!- vaig contestar.

Vaig dirigir la mirada als seus ulls, em mirava divertit, començant a deixar al descobert aquell ullal que tant el caracteritzava.

- Et veig pàl·lida, que t’has menjat un gripau?- em va dir en to de burla.

- Ai Pau! Tu sempre tan carinyós! A més, què hi pinta un gripau en tot això?

- No ho sé, és el primer que m’ha vingut al cap. En fi, no notes la màgia del Nadal? Tothom somrient, els nens cantant...

Me’l vaig mirar incrèdula.

- Què et passa, ara? A més de menjar gripaus veus fantasmes?

- Noi! No veus que tothom està trist?

- Gemma, no t’has plantejat que potser ets tu la que estàs trista?

I aquell comentari em va fer pensar. Feia mesos que intentava escapar de paraules, paraules que em feien mal com punyals. Valia la pena? Valia la pena escoltar-les? Valia la pena canviar com era per simples paraules? A vegades, la gent té molts amics, falsos, però jo, jo preferia tenir-ne un que sigui real, i aquest era en Pau, ell era el meu lloc segur, el meu refugi, en les bones i en les dolentes, i estava segur que no el deixaria anar.

Laia Marcè Castañé
6è de Primària

Pols d'estrella

El cel és fosc i serè, amb uns tons lilosos com els d'una violeta. Els núvols dansen tranquil·lament i agafats de la mà els uns dels altres. En els meus ulls es reflecteixen els brillants i màgics estels que contenen a gent admirable i fabulosa. Unes onades de vent m'acaricien les meves pigoses galtes. Em trec de la vista dos flocs de cabell i em giro a veure el llit que porta desfet des del vespre. M'aixeco i encenc una espelma blanca com el sucre i m'estiro al llit, incorporant-me contra la paret. Agafo una foto de la meva tieta i l'observo durant una estona. Vaig tancant els ulls a poc a poquet i deixo caure la imatge a sobre del meu pit esperant que l'esperit de la meva tieta em vingui a cantar una cançó de bressol.

El meu cos ja descansa però encara no ha ressonat cap bell cant a la meva ment. Deixo passar el fet i permeto que el meu seny dormi i no es preocupi. El meu cabell està esparcit pel coixí cobert d'una tela florida i jo segueixo adormida, sense saber què passa al meu voltant.

Passen minuts, hores, segons i la llum encara no apareix. De sobte, una sensació estranya i angoixosa recorre el meu cos, provocant-me nervis. Quan el missatge arriba a la meva ment obro els ulls a l'instant. No em trobo del tot bé, hi veig borrosos i no acabo d'entendre la situació. Noto que el meu cor ja no bateja igual que abans, xoca contra el meu pit molt fugaçment. Em vaig preocupar molt, no sabia què fer. Un neguit molt fort va fer que m'aixequés. Em sentia com una titella, notava que alguna cosa irreal em controlava i decidia les meves accions. També em sentia com una nina que mentre el dolç infant estava a l'escola divertint-se, ella estava sola i amb un somriure postís. Volia dormir i oblidar-me d'aquell neguit tant insegur. Vaig caure adormida, però molt poc temps. L'aroma cremat i el fum de l'espelma es van endinsar pel meu nas i em vaig despertar. Volia plorar, sentir la calor d'algú per a no sentir-me més sola. Em vaig encongir com una nena petita en veure l'ombra del monstre de sota del seu llit. El fum no s'esfumava i trigava a desaparèixer. Vaig començar a veure molta foscor, una ombra de terror. El fum s'amuntegava a la cadira que estava davant del finestral, on l'esperit de la meva tieta hauria d'haver aparegut.

Vaig deixar d'escoltar el "tic-tac" del rellotge i el meu cos va fer que el meu cervell s'aturés, que deixés un esquelet indefens i sol. El fum va crear una ànima corpulenta i temible, però jo no era conscient, era com si no fos en aquella cambra negra com els malsons. Es va apropar a mi amb un somriure que ocultava un secret diabòlic. Em sentia petita davant d'aquella bèstia i estava segura que tenia por, molta por. Em va observar mentre vorejava el meu cos i jo només veia obscuritat i una ombra esgarrifosa. Quan ja estava decidit a fer-me mal es va col·locar davant meu, però abans va fer un espetec

misteriós i em va xiuxiuejar a l'orella que no ho passaria gens bé i que possiblement estava vivint l'experiència d'un malson.

Potser no te'n recordes, de mi, però el monstre que et feia plorar de petita era jo. Ara soc una ànima que va visitant a gent amb un "cor molt gran". Vull que et sentis inferior, amb por. O que encara no saps que no ets perfecta? Tot ho fas malament i incorrectament. Només fa falta veure els somriures dels altres que amaguen sentiments malignes cap a tu. Ets la imperfecció en persona.

Mirava els seus ulls fixament i m'hi endinsava, trobant un infern de males ànimes. Les paraules que em va dedicar eren exactament iguals que les que em deien les veus de la meva ment, quan tinc por de fer alguna cosa i les meves inseguretats no m'ho permeten.

Després de rebre el seu missatge em vaig despertar, vaig tornar a ser conscient del que passava. Estava furiosa, però la tristesa m'envaïa i em queien llàgrimes. Em sentia diminuta davant d'aquella mala pècora. Sabia que es sentia poderós, però no podia deixar que em seguís fent molt més mal.

- Potser sí que soc imperfecta i la gent m'odia, però tu arruïnes els desitjos de les persones! Ets molt pitjor que Lluçifer.- vaig cridar mentre plorava desconsoladament. - No vull tornar-te a veure! Vull que desapareguis de la meva ment, no em facis sofrir! Ves-te'n.

Aquell monstre estava fent-se petit, estava esfumant-se. No quedava casi gens de fum i jo estava exhausta després d'alliberar el que pensava. Estava tan cansada que vaig deixar el meu cos mort i em vaig deixar caure. De cop, aquell esperit tan diabòlic es va convertir en l'ànima de la meva tieta que em va agafar dolçament i em va cantar la meva cançó de bressol preferida mentre m'acariciava la galta i m'eixugava les llàgrimes. Quan em vaig adonar que sí que era allà, vaig girar el cap i la vaig mirar i va desaparèixer i només vaig veure una pols d'or. Es dirigia cap a la finestra i es va escapar. Vaig intentar agafar-la, però no ho vaig aconseguir. Vaig mirar cap a on se n'anava, el cel. Les estrelles tenien el mateix color que el de la pols i vaig recordar que ella sempre estaria amb mi, observant-me des dels estels. "Quan la lluna comenci a brillar, jo seré la primera estrella que s'il·lumini", em repetia sempre. També vaig endur-me'n una lliçó: d'un malson sempre apareixerà un bell somni.

Oriol Aldabó Marí
1r de Secundària

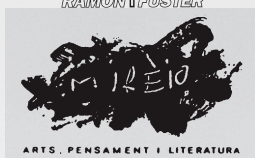
Rèquiem per un somni

Un somni. Una mort. La mort d'un somni i la mort de l'Anna. El mirall trencat i la sang roja que només jo puc veure com embruta indeleblement les meves mans. Tots aquests fets o coses semblen estar lligats entre ells amb el típic fil vermell de les telenovel·les policiaques. Penso tot això mentre miro fixament el sostre rosa de la meva habitació. Intento reconstruir mentalment tots els fets. Intento recordar què ha passat i a la meva ment hi apareix una imatge de mi, al meu lavabo, mirant-me al mirall. La resplendor que emet la làmpada és freda i em fa semblar un cadàver. Continuo intentant evocar el que ha passat, i m'adono que la imatge que apareix pròxima al meu cap, és una de jo plorant. Jo plorant davant del mirall, amb aquella llum freda i cruel que mai m'ha inspirat confiança i sempre he volgut canviar. Veig com m'abraço la panxa mentre doblego l'esquena i deixo anar un sanglot. M'estranya tant el fet que hagi plorat, que quasi em costa creure-m'ho, però suposo que haurà passat això, perquè crec, o espero, no haver embogit. Fa molt que no plorava. Sempre he pensat que plorar és de dèbils, i encara que amb tot el que m'ha passat estic en tot el dret de plorar desconsoladament, estranyament, no sento la necessitat de treure el dolor agonitzant que tinc dins meu, puix que m'agrada sofrir. Recordo cada cop que he plorat en aquests últims anys, i m'adono que la reacció és sempre la mateixa: eixugar-me les llàgrimes, gesticular un somriure i fingir que res ha passat, que estic bé, que no necessito ajuda. Aparto aquests pensaments perquè ja sé on sempre acaben i vull acabar de reconstruir el crim que tinc la sensació d'haver comès. No sento com si estigués recordant el que ha passat fa un parell d'hores, perquè encara que vulgui, el meu cervell no em deixa avançar fins al final. És com si fos un joc en què has d'anar desbloquejant nivells per arribar al desenllaç. La imatge que apareix aquest cop al meu cap no em sorprèn gens, perquè aquest tipus de comportaments són bastant habituals en mi. Jo pegant-me una bufetada. Deixo de banda la imatge i ric. Torno a imaginar-me a mi pegant-me una bufetada i ric encara més. Ric, ric i ric. Em sembla tan estúpid i patètic el fet que algú es doni bufetades a ell mateix que no puc parar de riure. I de sobte, deixo de riure, i paro a pensar dos cops el que he fet. Pegar-me una bufetada a mi mateixa! Qui en el seu seny fa això! M'espanto i les mans em comencen a tremolar. Potser sí que soc boja. M'espanto encara més i penso que potser res del que estic imaginant és real. I si tot fos producte d'un brot psicòtic o inicis d'esquizofrènia? Amb tot el que m'ha passat en la vida i ara he d'embogir?! Em porto les mans a la cara, i amb desesperació, provo de trobar-li la part positiva a això, ja que el meu narcisisme i egoisme em porten a pensar que ja he sofert prou i que no em mereixo cap altra desgràcia. Que potser hi ha alguna cosa bona en el fet de tornar-se boja? Pensant i cavil·lant, arribo a una possible conclusió: potser per a la gent que és boja el fet d'embogir no suposa res més que una manera de fugir a un món perfecte i romàntic, com un somni. Aleshores, és la bogeria una cosa romàntica i idíl·lica, poètica i fins i tot inenarrable? Com que no em fio del tot de les meves cabòries, decideixo tirar endavant amb la història que el meu cervell m'intenta explicar. En la imatge que ara ocupa el meu cervell, veig com em quedo uns segons amb el cap cot. Quan aixeco el cap, en el reflex que em torna el mirall, no em veig només a mi, sinó que també veig l'Anna. L'Anna que pel que sembla, em visita per segon cop en aproximadament un mes. L'últim cop que em va venir

a veure, em vaig espantar tant que vaig tancar la porta de casa amb pany i clau i vaig sortir corrents. Recordo l'angoixa i la por d'aquell moment. Com corria pels carrers desesperada i mirant enrere, esperant que l'Anna aparegués. Però no ho va fer. No vaig dir a ningú ni el que m'havia passat ni el que havia vist, ja que no volia que em prenguessin per boja i em portessin de nou a l'hospital psiquiàtric. Ara no reconstrueixo mentalment una imatge del que ha passat, sinó que em dedico a cultivar la de l'Anna. La miro i en ella veig la persona que jo era fa uns dos anys. Demacrada i prima. Amargada i egocèntrica. Egoista i extremadament competitiva, fins a un punt malaltís. Observo atentament aquella cara tan canònica però amb un nas prominent. Amb la pell rugosa i trencada pel fred. Amb algun inici d'acne, però gens comparable amb la granellada que ocupa ara la meua cara. Quan vaig aconseguir desfer-me'n, vaig decidir denominar-la, suposo que per marcar la fi de la meua infància i l'inici de la meua adolescència; o potser per finalitzar aquella etapa que tant m'havia marcat i començar a ser jo mateixa. La contínua imatge de l'Anna en la meua ment fa que se'm crispin els nervis i que comenci a sentir un lleu formigueig a la punta dels dits, per això em desvio un altre cop cap a la meua història. El que apareix ara en la meua ment continua sent el mateix que abans: el mateix escenari, la mateixa roba, la mateixa llum, els mateixos personatges i les mateixes cares impactades. En aquesta imatge, estic mirant fixament el mirall. L'observo amb una cara que sembla inexpressiva, però als meus ulls s'hi pot llegir la mirada de l'odi, menyspreu i rancúnia. Lentament i dissimulada, agafo el mòbil i, sabent que el que l'Anna més valora són els miralls, el llenço amb tota la ràbia acumulada dins meu. El mòbil impacta contra l'espill, i automàticament es trenca fent forma de teranyina. Alguns trossos, sobretot els del centre, es desenganxen, cauen i es trenquen. Miro cap a on estava l'Anna, però no la veig. Miro enrere meu i tampoc la veig. Miro a terra i només hi veig peces de mirall. Rebutjo les imatges que el meu cervell em continua oferint, ja que són massa repetitives: jo mirant amunt i avall intentant trobar l'Anna. Ara ja sé ben bé el que ha passat. He matat l'Anna. He matat l'Anna? No pot ser que l'hagi matat. Si l'hagués matat hauria trobat el cadàver. M'assec al llit. Miro fixament l'habitació. L'armari blanc al qual li falta una porta perquè un dia em va caure. A la seva vora, la butaca blanca d'IKEA plena de coixins. Desvio la mirada cap a la dreta i veig la còmoda també blanca, en la qual hi ha més roba al damunt que a dins. Al costat, hi ha el meu escriptori, també blanc i també abarrotat de roba. Finalment, observo fixament la cadira giratòria rosa que és més alta del que hauria de ser. Amb una mirada analítica, em fixo en tots i cada un dels defectes de la meua habitació, de les parets i del sostre, de la làmpada i del terra. Sento que abandono el món de fantasia i surrealisme que el meu cervell, segurament amb principis d'algun tipus de trastorn mental, m'ha brindat, per tornar a entrar al món racional i lògic. M'aixeco, vaig al lavabo i veig que el mirall sí que està trencat, però no hi ha ni rastre de l'Anna. De cop em ve al cap la resposta. I és que l'Anna ni ha existit ni existeix, perquè l'Anna no és més que la representació d'un somni d'infància que trobo a faltar des del moment que el vaig matar; no avui llançant el mòbil al mirall, sinó madurant i trencant aquell quadre d'un món perfecte i surrealista que algun dia em van pintar.

Emma Griell Roure
2n de Secundària

Carícies somníferes

Les estrelles entonaven
Mentre les aigües ballaven
I la lluna amb orgull
Es reflectia majestuosa als ulls

Enamorat de rosa tot ho veia
Entre les mans una dolça donzella
Dins l'abisme de la nit
Descalços ballaven d'un a l'altre agraïts

Les flors florien al seu pas
Desplaçant els peus amb entusiasme
Fent volta i volta com un compàs
Perdent la noció del ritme

Malgrat la calma i l'harmonia
De sobte tot es corromp
Un cop sembla fosa l'agonia
Sense previ avís t'interromp

Naixia una devoció sense fi
Al vuit cor d'un pobre fill
Ara arrapada als seus sentiments
Vida perduda però records vivents

L'amant mirà el cel emboirat
Amb mans buides i cap noia
Pensant en el continu somni disbarat
On el cel li tornava la seva joia

Sense melodia per fer fora les penes
Buscà refugi en la tendresa de l'herba
Però la tristor va sortir victoriosa
Fent lliscar les llàgrimes furiosa

Aina Masa Hamashima
3r de Secundària

Llum i foscor

Els somnis poden tenir molts significats, des d'una aspiració o ambició de futur a aquell món paral·lel en què ens submergim quan caiem en un son profund. Per a mi, la idea de somni va associada a aquella nit, al somni on un munt de records enregistrats al meu cap van adquirir un color i una forma concreta.

Aquell vespre, jo era la llum i al meu voltant una foscor intensa, que t'acarona l'ànima, destorbada només per infinites i petites imatges brillants, de colors lluentos que representaven la meua vida. Els records eren gairebé tangibles, semblaven vius. Moments viscuts, olors i sons en constant moviment i descontrol.

Lila per al meu naixement, amb la llum del final del túnel. Amb la mare i el pare esperant-me a l'altra banda.

El taronja dels meus primers anys, envoltada d'amor, de rialles, de carícies infinites, de música de fons i de grans aprenentatges. Una època des preocupada i feliç.

El blau immaculat de les vistes d'un mar, on la remor de l'aigua és com una cançó de bressol. Les onades i la brisa eren la meua companyia de les nits d'estiu.

El verd dels rostres d'amics de la infància, vius o morts, i d'amors passats.

Un rosa suau per aquells viatges en família on podia desconnectar i descobrir llocs meravellosos i desconeguts. Recordo els canals de Venècia, l'olor de la pizza de Roma, els musicals de Londres o la sorra del desert de Marroc.

I finalment, el gris, per tocar de peus a terra, per recordar els mals moments, on la foscor i la inseguretat m'encongien l'ànima i m'omplien de soledat; però que m'han omplert del més valuós dels tresors, la resiliència i la capacitat de sortir del pou.

La certesa que podem tornar a viure bons moments és la que ens dona força per a lluitar i traspasar els moments més difícils.

Avui, si tanco els ulls, encara puc tocar tot allò que m'envoltava aquella nit. Un retorn a la meua vida passada, tot convertint-me en la protagonista d'un somni estrany.

Tancar els ulls i deixar-se portar
Tancar els ulls i tocar el somni
Tancar els ulls i viatjar

Foscor que t'envolta i tu ets la llum
Foscor que deixa veure només el que realment importa
Foscor que brilla i il·lumina els records.

Mar Escofet González
4t de Secundària

El pescador que va pescar el peix màgic

Tot va començar un dia, un pescador que tenia una família que era molt pobre. El pescador un dia va anar al mar a pescar algun peix per dinar. Es va preparar i va pescar el peix màgic. El pescador no sabia que era el peix màgic. Quan va arribar a casa, el pescador estava a punt de cuinar-lo i, de sobte, va començar a parlar. El peix li va dir gràcies perquè li va treure la brutícia negra que tenia al cap. El peix li va dir que podia demanar tres desitjos. Va demanar els tres desitjos: un va ser que volia ser el més feliç, també volia que el peix tornés al mar i l'últim va ser que el peix tingués bona sort. El peix li va agrair els desitjos. Quan va tornar a casa el peix li va agrair tant, tant, tant que va convertir la casa en un castell i també va convertir el cotxe en un Tesla. El pescador estava sorprès, també estava encantat de la vida i des d'aquell dia tot va ser fantàstic. Vet aquí un pescador, vet aquí un peix, aquest conte es diu Aleix.

Blai Ramon Forés
1r de Primària

El mico divertit i el lleó responsable

Fa dos anys hi havia una selva a Madagascar on vivien un mico i un lleó que eren molt amics. Un dia el mico estava jugant entre les branques feliçment. S'ho estaven passant perfecte. El lleó estava regant tranquil·lament les cols, els tomàquets, les albergínies, els bròquils, les maduixes i les pastanagues. El lleó li va dir al mico que baixés però el mico va dir que no. El mico es va despertar i el lleó havia marxat a buscar menjar. Al cap d'un minut quan el lleó va tornar i el va veure regant les cols i els tomàquets, el va felicitar. A l'hivern van anar a casa del lleó amb el menjar i van estar feliços tot l'hivern. El mico va aprendre a ser responsable i el lleó divertit perquè sempre va bé aprendre els uns dels altres. Vet aquí un lleó i un mico que aquest conte només el llegeixen els micos.

Pau Arqué Fabregat
2n de Primària

El drac enamorat

Un drac bondadós i ple d'art
 volia una nòvia plena de bondat.
 Que sigui bona de veritat
 i rasposa com la pell de Mart.
 Que l'estimi de veritat,
 no importa guapa o lletja
 però sí l'honestedat.
 Que se senti estimat
 quan estigui al seu costat,
 que quan se senti trist o enfadat
 pensi en ella i quedi enamorat.

Júlia Curran Sala
 3r de Primària

Els somnis són reals

La biblioteca municipal és com casa meva. Allà hi passo hores i hores llegint. Volant a lloms d'un unicorn cap a una història fantàstica. O en una casa encantada, llegint una història de por. Els llibres et fan volar encara més que si tinguessin ales. Però aquesta història no comença així...

Dissabte 15 hores, a la biblioteca.

Jo em passejava pels passadissos de la biblioteca municipal a la recerca de llibres que encara no m'havia llegit. De cop, em va caure la mirada en un llibre que tenia pinta de ser molt i molt antic. M'hi vaig acostar. De cop (donant-me un bon ensurt) al llibre li va aparèixer una cara.

- Ahhhh! – vaig dir alarmada.
- Shhht! – que no saps que a la biblioteca no es crida?
- I tu, qui ets?
- Obre'm i ho sabràs.

Vaig llegir que era un vell mag que servia a un príncep malvat anomenat Iñigo III, que el tractava molt malament. Un dia, el mag es va queixar per les seves condicions de vida. Llavors el príncep, furios, va buscar un encanteri que el tanqués a algun lloc. I quan va trobar un encanteri que el podria tancar dins d'un llibre, no es va fer esperar. El va tancar dins del llibre de màgia. Després, el llibre va obrir-se per la pàgina on hi havia l'encanteri que li havien fet. Allà hi deia que per desfer-lo calia trobar l'antídot, que segons el text, es trobava a la biblioteca mateix.

Dissabte, hora desconeguda, buscant l'antídot.

- Jo t'ajudaré a trobar l'antídot, i crec que hauríem de començar a buscar a la secció de llibres vells.

I així va ser. Un cop dins, vam començar a observar el llom de tots els llibres i a llegir títols. La majoria dels llibres eren en alemany o en llatí, i explicaven coses que avui dia tothom sap.

- Res a fer- es lamentava el llibre.
- Eil!- vaig exclamar- Aquest llibre té el mateix símbol que tens tu al llom!
- Va, obre'!! Vull veure què passa.- Va dir el llibre.

I així ho vaig fer. El vaig obrir i a dins hi havia una ampolleta amb un líquid lila que tenia una etiqueta que hi deia: "Antídot, encanteri mag – llibre."

SANT JORDI 23

- Beu-t'ho tot! – vaig dir jo impacient.

Quan s'ho va beure, una llum molt forta em va encegar.

Dissabte hora desconeguda, tornada a casa.

Vaig obrir els ulls lentament i vaig pensar: - Així que ha estat un somni. Però llavors vaig veure al terra l'ampolleta de l'antídot, completament buida.

No sé quina part d'aquesta història és real, però com se sol dir, en els llibres tot és possible.

Cristina Bertran Della Rocca
4t de Primària

Invisibles

Participar, gaudir i viure de l'esport;
i que el triomf mai ningú digui que és
qüestió de sort.
Ens mereixem que tothom ens doni el mateix suport,
i que ser forta sigui el mateix que ser fort.

Semblem invisibles en aquest món,
però ningú ens podrà treure el que som.
Lluitadores i guerreres és el nostre nom,
i segur que finalment,
a tot li donarem un tomb.

L'esport femení s'ha de lluir,
mai dir que no podem i sempre seguir.
Els nostres somnis s'han de complir,
i així segur seguirem fent camí.

Martina Iruetia Carrasco
5è de Primària

Fer-se gran

La tarda, va caient,
m'assec al sofà, cansada,
tanco els ulls, i penso,
i de cop, el temps es para.

Recordo el meu ahir,
com reia, què feia,
em veig jugant, soc feliç,
amb família, o amics.

Soc allà, segueixo pensant,
sens moure'm, ni parlar,
però de cop i volta,
em fixo en el demà.

El moment de fer-se gran,
allò que era tan llunyà,
i que ara, és al costat,
no l'entenc, és complicat.

Comença avui, demà?
Potser, ja està passant,
estaré preparada,
o serà improvisat?

Aquesta por, fa dies,
que no em deixa en pau,
em segueix, incansable,
em provocava, un rau-rau.

El moment de fer-se gran,
potser m'afectarà,
potser em farà mal,
no sabré com aguantar.
Cauré, i em quedaré,
arraulida a terra,
sense esperança,
m'hauré de dir, avança.

SANT JORDI 23

Tot és un embolic,
un desequilibri,
però amb totes les forces,
intento que tingui sentit.

Creixeré, canviaré,
però jo seguiré sent,
ja que si t'ho penses bé,
no tot és tan dolent.

Viuré noves amistats,
noves oportunitats,
noves motivacions,
crearé un nou jo.

Podré viure pèrdues,
però alegries també
i si tot està negre,
ho pintaré verd.

Al final, mai se sap,
què passarà al demà,
oblidem-nos del fosc,
la vida té molts colors.

El moment de fer-se gran,
és avui, serà demà,
ahir, i d'aquí un any,
cada dia va avançant.

Això fa de la vida,
una aventura,
un misteri constant,
el moment, de fer-se gran.

Lúa Roel Sánchez
6è de Primària

Els Somiadors

Els Somiadors són aquella gent que somia, aquella gent que gaudeix de cada nit com si fos una pel·lícula. A vegades somien desperts, i llavors les històries inventades es converteixen en una realitat nova, en un món on ficció i realitat s'encreuen. I fa poc que la Irene es va unir a ells...

Era una calorosa nit d'estiu, d'aquelles que el sol es pon tard i les estrelles brillen amb més intensitat. La Irene mirava a través de la finestra i podia veure les siluetes fosques de les cases amb sostres punxeguts que habitaven el seu poble. Allà feia temps que no hi passava res d'interessant, era un simple poblet perdut en el no res que era una mena de presó per a ella. Des que la seva millor amiga s'havia mudat lluny d'aquell poblet de mala mort la vida de la Lea va canviar de sobte. No tenia amics, els dies eren llargs i solitaris i plens d'incerteses i inseguretats, de pena i de memòries. Sentia com si tingués un buit dins seu que res (ni ningú) era capaç de tapar. I abans que se'n pogués adonar, dues llàgrimes li lliscaven galta avall. No era la primera vegada que tot recordant acabava amb els ulls negats de llàgrimes. Es va estirar al llit i va tancar els ulls amb força. Ella ja sabia que així podia escapar de la crua realitat que l'envoltava. I en poc menys d'un minut va començar a somiar.

Aquell cop, en lloc de trobar-se en un paisatge muntanyós o una ciutat de grans gratacels, es trobava en una sala, una sala blanca sense finestres ni porta. Res, era buida excepte per un botó, un lluent botó vermell situat en una de les parets. Aquell botó era com els de les pel·lícules, aquells que si els pitges exploten, o coses així. Però ella el va pitjar igualment, li era igual. El terra va tremolar i tot es movia, i del no res una figura va aparèixer. Era una dona encaputxada, amb un bastó daurat a la mà i uns ulls amenaçadors. Aquella dona li era sorprenentment familiar.

Cap de les dues parlava, es miraven fixament i s'examinaven mútuament amb curiositat i prudència. Llavors la dona va parlar per primer cop.

- Saps per què ets aquí?
 - N... no- va tartamudejar la Irene.
 - Sé que creus que la vida és, com ho diria? Cruel? Injusta? Bé, i sé que tot és perquè ja no tens la teva millor amiga al costat. Però ara les dues començarem un viatge per la teva ment i t'ajudaré a canviar això.

Abans que la Irene pogués dir res, el terra es va enfonsar i van caure en una espècie de sala, tota pintada de negre amb pantalles per tot arreu. A cada pantalla hi havia un vídeo reproduint-se, i la Irene hi va reconèixer els seus millors records amb la seva millor amiga. El sentiment de tristesa la va envair

una altra vegada i la dona ho va notar, així que va parar els vídeos i la va mirar directament als ulls. I li va dir:

- Quan eres amb ella estaves bé. I ara penses que mai no la tornaràs a veure, que l'has perdut. Però no. Ella no et va deixar, ella pensa en tu i t'enyora, però ha sabut reprendre la seva vida, i tu també ho has de fer.

Ella va assentir i es va eixugar les llàgrimes. Sabia que la dona tenia raó, encara que li dolia acceptar-ho. Llavors es va prometre a si mateixa que no viuria sotmesa a la pena, que continuaria endavant i que quan algun obstacle se li presentés no deixaria que l'enfonsés.

- Gràcies pel consell...- Va murmurar.

Aleshores un so estrident la va fer sortir del somni. Ja eren les vuit i s'havia de llevar. Es va incorporar a poc a poc i va pensar en tot el que li havia passat aquella nit. Com que era estiu i no havia d'anar enlloc, va tornar a dormir. Desitjava tornar a veure la dona encaputxada, aquella sàvia que tant l'havia ajudat.

I amb un somriure a la cara es va tornar a sotmetre a la màgia dels somnis que, capaços de tot i més, són l'arma secreta de tots els somiadors repartits pel globus terraquí. I ells, els somiadors, sempre es repeteixen a si mateixos una frase: "L'univers és ple d'estrelles i la ment plena de somnis".

Clàudia Pujolàs Prat
1r de Secundària

Una il·lusió

Somiar despert, feliç al llit,
que n'és el cervell d'eixerit.

Desitjos convertits en al·lucinacions,
però... I què són els malsons?

I... si el que ens han explicat tots aquests anys
no ha sigut més que part d'un engany?

Vàries experiències divertides,
que en la vida resultarien impossibles.

Però.. I si resulta que sí que existeixen àliens en planetes aliens?
I si resulta que existeixen els follets?

Un somni, una il·lusió.
Podrà llavors ser també la vida
una novel·la de ciència-ficció?

Berta Obiol Bernadàs
1r de Secundària

Un breu salt a la realitat

Heus aquí, en una realitat molt propera a la nostra, una nena de tretze anys seu plorosa en una habitació que ha estat el seu millor refugi durant aquests mesos plens d'emocions i canvis. I és que ja, per fi, ha arribat a una etapa anomenada adolescència; o així és com l'anomena la societat.

Estirada al llit, escolta el nou podcast de "Crims", ja que la por era una de les poques escapatòries dels pensaments que li corcaven el cap dia i nit. Entre els renys dels pares, les baralles amb les amigues i la falta d'autoestima, la Bruna l'únic que volia era que d'una vegada per totes la tractessin com la dona que ja creia que era; sense hora de tornada, temps limitat a les xarxes socials, obligacions ni xerrades sobre el que podia fer i el que no. Volia desaparèixer. Com de costum, a l'hora de sopar ja havia discutit amb la seva mare sobre el menjar posat a taula. Se'n va anar amb una sortida dramàtica cap al dormitori on, a causa de tot el cansament acumulat per les nombroses queixes, va caure rendida dins els llençols, mentre s'eixugava les últimes llàgrimes.

L'endemà al matí, obrint els ulls, la Bruna va saber que no era a casa seva. No feia olor de torrades acabades de fer, ni tampoc el Tobi havia vingut a despertar-la a llepades. Quan va fregar els peus amb una catifa diferent, un calfred la va recórrer de dalt a baix, com si tots els sentiments que en un temps havia volgut oblidar haguessin tornat amb més força, sense cap mena de compassió. Tot seguit, un verí agre li omple la boca i s'agenolla davant de la tassa del vàter. Buida allò en forma de vòmit amb una barreja de culpa i dolor, esquitxant el blanc amb violència. Escup, tus, plora. Torna al dormitori a la recerca del seu més preuat tresor, el mòbil, que ves a saber on havia anat a parar. Necessitava parlar amb algú. De camí va creuar-se amb un mirall que li va cridar l'atenció per la seva enorme mida i es va aturar al davant. El cabell li havia crescut, i ara era brillant i sedós. Els "brackets" ja no hi eren, és més, havien estat substituïts per una blanca i alineada dentadura. La inconfusible capa d'acne havia desaparegut, i per últim, la silueta del seu cos era com la d'una d'aquelles models que sempre veia a les revistes, però que sabia que mai arribaria a tenir. En trucar al seu millor amic ningú no va respondre. Una veu semblant a la d'un robot li deia que la combinació marcada ja no existia. A continuació, el timbre sonà i anà corrents a obrir la porta d'un luxós apartament. Una dona de la seva edat sostenia en una mà un cafè amb llet de civada, dos terrossos de sucre bru i un toc de canyella; mentre que a l'altra mà agafava un penja-robes amb un vestit d'oficina. La dona no parava de cridar-li que s'afanyés i que el seu superior li havia manat d'anar a buscar-la perquè ja arribava quaranta minuts tard a una suposada reunió. La Bruna, sense entendre gaire bé què estava passant, agafà la vestimenta i es canvià de roba sense remugar, baixà els dotze pisos a corre-cuita i finalment pujà a un taxi. Encara sobrepassada per la situació, recolzada en el suport de la finestra, observà una nova Barcelona, una Barcelona més neta, amb menys soroll, i més vianants que no pas cotxes. Aleshores somrigué

SANT JORDI 23

per primera vegada en tot el dia. Quan fer fi arribaren al suposat destí, el xofer l'acompanyà fins a la porta del gratacel per cobrar la part que li pertocava, junt amb la secretària, amb el cafè ja massa fred per prendre'l. Entraren a una sala immensa de reunions plena de persones que feien cara de pomes agres. Al llarg de l'assemblea no pararen de demanar i preguntar-li coses de les quals no sabia la resposta. Sortint de la sala, un home que semblava sortit d'una pel·lícula d'espies va dir-li que ja no necessitaven els seus serveis i que recollís les seves coses. Carregada amb les pertinences i una gran decepció en si mateixa, va marxar cap a casa amb el metro. Durant el trajecte no va baixar a la parada correcta i va haver de caminar dos quilòmetres mentre no paraven d'arribar-li trucades amb noms de persones que desconeixia i de les quals no havia sentit a parlar mai. Deambulant, fou capaç d'arribar a "casa".

Morta de gana, obrí la nevera. L'única cosa que impedia que estigués buida era una trista magdalena al fons de tot, setinada amb una cobertura de crema catalana i fruit del bosc, la seva preferida. A sobre, hi havia una nota que es veia que havia estat col·locada delicadament perquè no l'espatllés. Hi posava, amb una cal·ligrafia que li resultà familiar: "Que passis un feliç 30è aniversari, reina. T'estimem. Els pares". En aquell moment, trobà a faltar més que mai les abraçades del pare i els petons de la mare. I aleshores encengué l'espelma clavada sobre el pastís. Tancà els ulls. Se li va fer estrany que no hi hagués ningú fent fotografies o cantant-li felicitats, mai havia passat un aniversari sola. Va entendre que no estava preparada per a la vida adulta, necessitava el suport emocional de la seva família i la mà d'algú per aixecar-se del terra quan caigués. Això sí, tenia clar quin desig volia. Desitjava tornar a la vida de nena, que la cuidessin i l'acompanyessin, sentir que allà hi encaixava. Sense més ni més, la seva realitat. Empassà tot l'aire possible, bufà l'espelma i obrí els ulls; finalment hi trobà el seu regal.

Gabriela Díez-Aja Badules
2n de Secundària

Somnis bons

Somiar no es pot triar, és
Obligatori per tothom d'aquest
Món blau i per això no pots
Negar que alguna vegada has somiat.
I això no és pas dolent, al contrari,
Són bonics si els controlem.

Banyar-se amb hipopòtams
O surfejar sobre una ona és
Necessari per passar una bona estona
Sense despertar-se i dormir tranquil·lament.

Marc Vicente Avellà
2n de Secundària

Una utopia impossible

La utopia és una societat imaginària on el fet d'aquest ideal és irrealitzable. Què tal si somiem una estona? Si fixem els ulls més enllà de la infàmia per endevinar un altre món possible?

L'aire estarà net de tot verí que no provingui de les pors humanes. Les tecnologies deixaran de ser el membre més important de la societat. Serà delictes d'estupidesa per viure i per tenir. No existirà el terme de mala notícia, perquè no n'hi haurà.

En l'àmbit de la feina, ningú viurà per treballar, però tots treballarem per viure que és bàsicament tot el contrari que transmet la societat d'avui en dia.

Els economistes no anomenaran nivell de vida al nivell de consum total.

Els polítics no creuran que als pobres els encanta menjar-se les seves promeses incomplertes, ja que en aquest món vivim rodejats de mentides.

El diner perdrà el valor, i ni per fortuna l'home acabarà tenint èxit. Finalment, i el més important, és que en aquest món tothom treballés del que vol.

Els drets humans es defineixen com aquelles llibertats bàsiques que corresponen a tota persona pel simple fet de la seva condició humana, per tal de garantir-li una vida digna, però avui en dia en molts llocs es segueixen incomplint. En aquesta utopia, el menjar no serà una mercaderia, ni la salut tenir diners, perquè són drets humans.

Els nens del carrer no seran tractats com si fossin escombraries i els nens rics no seran tractats com si fossin diners, perquè tots seran iguals i tots els infants seran protegits.

L'educació no serà el privilegi dels qui puguin pagar-la, sinó la de tothom. L'exploatació infantil i la desigualtat de gènere no haurà existit mai, en cap moment d'aquest ideal.

Tothom podrà enamorar-se de qui realment estima, perquè ningú serà jutjat per la seva orientació sexual. Ningú haurà d'amagar-se de qui realment és, perquè cada persona serà diferent i totes s'expressaran com realment volen.

Serem compatriotes amb tots els que hagin nascut quan hagin nascut, i hagin viscut on hagin viscut, sense que importi ni una mica les fronteres del mapa. El color de la pell no determinarà res, ni la teva classe social.

La distopia és un món anvers a la utopia en canvi, la distopia és una societat especulada que és indesitjable. La utopia d'aquest text és bàsicament el contrari del nostre món actual.

No crec que la nostra societat necessàriament arribi a ser una distopia al final, però sí que crec que pot arribar a existir una cosa semblant. La utopia existeix en algun futur, podem fer que s'apropi o que s'allunyi.

Martina Garcia Carreras
3r de Secundària

Somnis d'un somiador

Somnis que ens fan viatjar cada nit,
imatges que sempre són ignorades,
imatges que sempre són inventades,
i que ens deixen amb preguntes i amb neguit.

Són com una finestra al nostre esperit,
on les pors i les il·lusions són barrejades,
visions del passat i del futur aïllades,
on tot és possible si ets atrevit.

Somnis que acompanyen la matinada,
que mostren el que som i el que volem ser,
i ens mostra la vida despreocupada.

Però també ens tenen l'esma espantada,
ens paralitzen sense saber què fer,
i tot s'acaba en començar l'albada.

Víctor Ibáñez Ollé
3r de Secundària

La fada d'ulls de color avellana

Juraria que va ser el 29 de desembre de 2022. Recordo un vespre fred, converses fugaces i clients passatgers. Des de dins de la botiga veia els llums de Nadal del centre comercial caient com una pluja daurada i fent espurnejar els ulls de la gent. Eren les vuit del vespre i cap aquelles hores l'ambient anava quedant cada vegada més en silenci. La paradeta de creps situada davant la botiga esdevenia el centre d'atenció de tothom, mentre que aquí, a l'Abacus, amb prou feines quedàvem els meus companys, la pols i jo. De sobte, la porta va obrir-se estrepitosament, i una noia va venir corrents cap a la secció dels llibres. Duia la il·lusió a la mirada i una gorra taronja, que protegia del gèlid fred els seus cabells plens de rínxols i tirabuixons. Va mirar amb atenció els llibres de cada estanteria, buscant sense saber el tot què volia. De sobte, la nostra mirada es va trobar. Em vaig topar amb els seus ulls grans, color d'avellana, poblats de llargues pestanyes. No sé molt bé si vaig ser jo qui la va cridar o si va ser ella la que va cridar-me a mi. Va somriure càlidament i em va agafar amb delicadesa, seient a la cantonada de la botiga.

- Mama, ja soc a l'Abacus.
- Molt bé. Segur que no vols venir a patinar amb les cosines?
- No, no. Prefereixo quedar-me aquí llegint.
- Com vulguis. Si necessites qualsevol cosa, em truques, eh?
- Sí...

Aquesta va ser la conversa que va tenir amb la seva mare per telèfon, abans d'endinsar-se completament en el primer capítol. Els treballadors de l'Abacus anaven venint a treure la pols d'estanteries impecables; només per mirar de reüll aquella noia que feia una hora que era asseguda a terra, sense aixecar el cap del llibre. Quan ja era l'hora de tancar la botiga, els treballadors van apagar els llums, només, de la secció de llibres. Que discrets eren, per fer-la fora sense haver de parlar amb ella. Va ser llavors quan em va deixar on m'havia trobat i, després d'una última mirada trista pròpia dels comiats no desitjats, va marxar corrents cap a la porta.

Uns dies més tard, em trobava dins d'un paquet. No sabia on era, però sentia el so de paper estripat i rialles amb olor de xocolata. De sobte, tot es va il·luminar; era dins d'una estança que no havia vist mai, amb dos ulls color avellana clavats sobre meu. L'Ariadna va somriure i va abraçar els seus pares dient:

- Gràcies! Necessitava saber com continua la història.

Encara segueixo a la prestatgeria de la seva habitació plena de pòsters i llumetes, esperant que torni a visitar la meua història i continuï per on s'havia quedat a l'Abacus. Ara, però, està llegint un altre llibre. Sé que no hauré d'esperar gaire; és una lectora molt ràpida. El que presumeix de ser el seu

llibre preferit del moment no para d'explicar que l'Ari va empassar-se tota la història en un sol dia. No m'estranya, ja que és una novel·la negra d'assassinats; d'aquelles que tant li agraden. Diu que era una nit d'estiu fresca i amb poques estrelles, i l'Ariadna va quedar-se llegint fins a les tres de la matinada per descobrir qui era l'assassí. Passava les pàgines amb emoció, i el final era tan bonic que llàgrimes brillants van lliscar per les seves galtes. L'endemà, insistia apassionada en què els seus pares també llegissin *El Libro Negro de Las Horas*. Aquest no era l'únic llibre que presumia de tenir un lloc al cor de l'Ari. Aquell estiu, per exemple, havia llegit més de 13 llibres amb devoció. Tot i això, ningú no podia discutir el prestigi de les històries d'en P.G. Wodehouse. Era l'autor preferit de l'avi i del pare de l'Ari. Emocionats per compartir rialles, es deixaven entre ells les comèdies d'embolics de l'alta societat anglesa que escrivia Wodehouse. Aquests llibres eren la zona de confort de l'Ariadna, ja que quan començava a endinsar-se en una nova història seva, tenia la certesa que acabaria rient sola a l'autobús de camí a casa, o a la seva habitació. *El Perfume*, vaig sentir, havia aconseguit fer que l'Ari retingués la seva respiració uns segons mentre llegia gairebé a les fosques, durant la nit, a una casa de muntanya. D'altra banda, les històries d'amor sempre serien de les seves preferides, fent que donés puntades de peu als coixins del llit quan s'emocionava per la confessió d'un dels personatges.

Vaig descobrir que havia estat una gran lectora des de ben petita: la seva mare, escriptora i enamorada de l'olor de llibre, i el seu pare, que compartia les seves frases preferides de les lectures més recents durant els sopars, entre plats fumejants i pa acabat de comprar, li havien passat els gens d'aquells que viuen entre paraules. D'aquells que, quan van en autobús, s'adonen que són els últims que queden al vehicle i que no saben on són, perquè estan massa endinsats en el seu llibre. D'aquells que quan tenen un llibre nou, dibuixen un somriure i apropen el nas amb dolçor, per absorbir el màxim d'aquell aroma i d'aquella història. D'aquells que ploren, riuen, s'enfaden i se'ls posa la pell de gallina amb un llibre. D'aquells que senten amb els llibres. Doncs l'Ariadna era una d'aquelles. Sempre ho havia estat. Li venia de família i li venia de dins.

De sobte, noto com m'agafa de l'estanteria i seu al seu llit. Encén unes quantes espelmes, posa música i il·lumina l'habitació amb llumetes. Semblava una casa de fades, amb una fada dels llibres a dins. Els seus cabells jugaven a fer tira-buixons amb els seus dits, ja que tenia el costum de tocar-se els rínxols mentre llegia. Els seus ulls de color avellana van començar a llegir des d'on s'havien quedat l'última vegada, aquell vespre fred a l'Abacus.

- Ari, vine a sopar!

No va haver-hi cap resposta; l'Ariadna ja s'havia endinsat dins d'un altre llibre.

Ariadna Ruiz Pi
4t de Secundària

12 campanades, 12 anys de lectura

Sona la primera campanada
i amb ella l'inici de la infància.
Aquella en què escoltes en veu alta
els tres porquets i la caputxeta.

Aquella etapa màgica
on els contes només els escoltes,
on el pare o la mare llegeixen
i tu amb prou feines gateges.

Sona la segona campanada,
el primer pas,
la primera paraula.

Descobreixes els teus sentits,
i tocar llibres és divertit.
Colors i sorolls,
tot és molt misteriós.

Encara no ets conscient,
però molt estàs aprenent.
T'enfades quan el conte no funciona,
quan el cotxe ja no sona,
quan el llum no s'il·lumina
i el conte sembla que s'ensorra,
i de sobte tot canvia
per una maleïda pila.

Sona la tercera campanada.
Comences els contes de nit,
aquells abans de dormir.
Tu esculls quin t'agrada
i amb un gran somriure
el llegeix el pare.

Sona la quarta campanada,
i com si fossis un detectiu
comences a descobrir.

SANT JORDI 23

El primer són les lletres,
rodones i perfectes.
Apareixen els sons,
i si els ajuntes, els mots
i tot d'una et trobes
llegint el gat amb botes.

Sona la cinquena campanada,
Aquella que ve embalada,
on les paraules que despres
agafen fluïdesa.

La lletra lligada t'acompanya
amb la família a cada trobada
perquè el que per a tu era un somni
ara és un món sense fi.

Sona la sisena campanada,
nova etapa
comences la primària,
els Sant Jordis i la biblioteca.

Deixes de llegir conte,
massa infantil per a tu.
Passem a lletra impremta
i històries amb poc dibuix.

Sona la setena campanada,
un any més a la primària,
res no canvia.

Amb el Geronimo Stilton
comences aventures
d'aquelles que duren,
d'aquelles tan màgiques
com trobar una olor a la pàgina.

Sona la vuitena campanada,
ja a l'equador de la primària
on l'àvia et regala
aquell llibre que t'agrada.

 ESCOLA
FREDERIC MISTRAL
TÈCNIC EULÀLIA

Disfrutes dins de la llibreria
i et costa fer la tria.
Escrus històries sense ordre,
D'aquelles sense final
perquè el que de veritat t'apassiona
és quan et ve la idea al cap.

Sona la novena campanada,
aquesta sí que és maca.
Comences a investigar
i acabes llegint en castellà,
proves també l'anglès
però ho deixes per després.

A la motxilla
el llibre mai falla.
I la lectura de bon matí,
allò sí que és d'agrair.

Sona la desena campanada,
ja falta poc per arribar
de sobte tot canviarà
on el que menys t'esperes
apareixerà.

Un any on et fas gran,
ets al pis més alt.
La biblioteca et queda a baix,
molt al final,
però tot això excusa no serà.

Sona l'onzena campanada,
què passa?
Per què sembla que s'acaba?
Serà la mandra de baixar,
a aquella biblioteca
on prohibit estava parlar?

Últim any a l'escola de grans,
"això de la lectura es feia abans"
sonava al teu cap.
Què és el que ha passat?
Sona la dotzena campanada,
el final de l'etapa.
Totes les llums s'apaguen
i el cap et demana
menys llibres i més pantalla.
Comença la secundària,
i amb ella el que serà per a tu
la lectura maleïda.
La lectura tan marcada,
aquella que a ningú li agrada.

La lectura seguint la pauta.
Vaja, el que per a tu serà
dins de les dotze campanades
sense cap dubte la més amarga.

Tot d'una tot és fosc,
les històries no t'atrauen,
la llibreria ja no brilla,
i en el teu temps lliure
en cap cas obres el llibre.

Dotze campanades,
dotze anys de lectures no marcades.
A les dotze es tanca una etapa,
curta i apassionada.
I dins teu desitges
retrobar-te algun dia
amb les històries infinites.

Nico Molins Rosell
4t de Secundària

Personalitats de paper i tinta

Els llibres eren blanc o negre, heroi o canalla, claredat en el seu estat més pur. La realitat era una gamma de grisos sense sentit, mal pintada i confusa.

Ella, que s'esvaïa de la realitat quan aquesta era massa feixuga, sovint desitjava estar atrapada entre les pàgines dels seus llibres. Pàgines en què havia trobat la manera de viure mil vides quan la realitat només li permetia viure'n una. Mai he sabut en quin moment de la seva vida ho va fer, però d'alguna manera tergiversada, ella va incorporar els llibres a la seva realitat.

Canviava la seva personalitat cada vegada que llegia un llibre. Perfeccionista, antipàtica, sensible, tant era. Cada sentiment estava accentuat pel personatge de referència que hagués triat aquella setmana, aquell mateix dia. Qualsevol emoció era vàlida per expressar el que ni ella mateixa sabia.

Emocions i decisions. Per a mi, les persones eren simplement una barreja d'aquestes dues paraules, que clarament no feien honor al pes que realment tenien. Per ella, tant l'una com l'altra eren dictades per un element creat amb fonaments de tinta negra. Aquesta dualitat de la seva personalitat li feia perdre el control de les pròpies accions, com una versió trastocada de Dr. Jekyll i Mr. Hyde, menys macabra, però fins a cert punt irreversible. Per aquesta alternança entre llibres i realitat, no sabia dir la data exacta que va deixar de ser ella, per convertir-se en un dels protagonistes.

Incorporava personalitats de paper i tinta a la seva pròpia, perquè tot i ser intangible, la seva essència semblava poder ser feta, esborrada i tornada a escriure per combinacions de 27 lletres que eren les seves. No li agradava la seva docilitat, actuava com una heroïna de llengua viperina, era massa antipàtica, adoptava la forma de ser de la noia que agrada a tothom d'algun dels seus llibres. Sentia que tot s'enfonsava, se centrava en llegir i perdre's entre línies i més línies.

Jo no sabia de què estaven fetes les ànimes, però la meua i la seva compartien pàgines de llibres de l'Emily Brönte. Al cap i a la fi, eren llibres i només llibres que les entortolligaven, compartíem aquesta afinitat ella i jo.

No sabia dir la data en què vaig assumir que la seva vida era dirigida pels autors que llegia. Més tot i no saber encara el perquè ho feia, la línia entre la innocència i el perill d'adoptar personalitats alienes era cada vegada més fina, més fungible sempre que tornava a llegir un llibre. La veia enfonsar-se. La veia recollir, tros a tros, les restes del que quedava d'ella, trossos condicionats per paraules d'altres que, d'alguna manera, havia fet propis. La veia reconstruir-se de nou amb paper i ploma, només per tornar a començar de nou el cicle.

Per Víctor Hugo, és en les nits de desembre, quan el termòmetre està a zero, quanensem en el sol. Per ella, era quan acabava un llibre, quan llegia l'última pàgina, quan pensava en què hagués passat si mai hagués llegit la primera.

De la manera que fos, llegir era la seva manera de fer front a les adversitats. Podria ser millor o pitjor, però ella no sentia que estigués privant-se de res que li oferís la vida, al contrari, l'estava vivint al màxim.

Canviava la seva personalitat cada vegada que llegia un llibre, però ella no pensava que això fos pas dolent o perjudicial. Incorporava personalitats de paper i tinta a la seva pròpia, però no era sinònim de deixar de ser ella mateixa, sinó d'evolucionar. Les millors literatures han estat còpies d'altres obres mestres, i és gràcies a aquestes, que les lletres han anat evolucionant durant els segles. Seguint i trencant motlles, així és com ella estava formant la seva pròpia personalitat, amb la base de moltes d'altres, per poder trobar la que realment li pertocava.

Canviava la seva personalitat cada vegada que llegia un llibre. Perfeccionista, antipàtica o sensible, jo era el refugi de totes elles. Quatre fustes que des de feia temps subjectaven més pes del que podien aguantar. Quatre fustes que recopilaven les seves històries, idees, pols, fantasia i llibertat. Quatre fustes que, tot i passar desapercebudes, l'havien vist créixer, en tots els sentits possibles de la paraula, a través dels llibres.

Paula Santos Álvarez
1r de Batxillerat

La iaia i el Ficus

Del llit de seda s'aixeca,
saluda les plantes del raconet
i, abans de fer-se el seu porret,
de la cama dreta es queixa.

Diu que l'ajuda amb el dolor,
que els anys no fan bondat,
i amb la seva edat
la casa sempre fa pudor.

Quan el món li va a la inversa,
ella i el seu ficus
empenyen intel·lectual conversa.

Ahir fou de cultura agrària,
dimarts de cinema,
dilluns, no en recordo el tema,
i avui sa vida literària.

Sa mirada s'ennuvola,
pensa amb deteniment
mentre prem molt les dents,
i li venen records d'escola.

I mentre empassa fum del puro,
dona resposta a sa planta,
i recita amb mala cara
autors com Lorca o l'"Unamunu".

I amb un parell de pipades,
diu que llegí el "Lazarillu",
la història d'aquell "pillo",
una o dues vegades.

També llegia novel·la històrica,
i les èpiques de gats
la deixaven ben eufòrica.

SANT JORDI 23

El ficus preguntà:

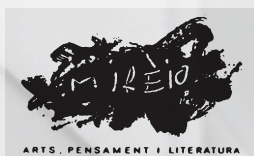
- Quin llibre t'ha marcat?
- *La Granota*, per descomptat.

- Què llegeixes, últimament?
- La data dels llegums,
l'etiqueta dels perfums
i el pot del medicament.

Quan la conversa ha acabat,
fa la darrera pipada,
i surt cap al mercat.

Lluïsa Chia Conejos
1r de Batxillerat

 ESCOLA
FREDERIC MISTRAL
TÈCNIC EULÀLIA

El primer somni

En aquell moment encara no sabia que el somni és la part més fàcil. El meu primer somni succeí quan jo era adolescent. Tot just començava a créixer i descobrir aquelles coses que ocupen el món dels preocupats adults. L'amor. Per a mi no significava gaire, el mot: estabilitat, benestar, un somriure...; no estava preparat perquè em provoqués sensacions tan oposades.

L'amor va arribar a casa meva en forma de regal enverinat. Jo, verge i innocent, el vaig prendre per on s'amagaven espines. El primer somni tenia nom. Tenia cara, braços i cames. Ens vam fer amics en poc temps. A poc a poc, el que era una amistat entre d'altres començà a despuntar. Era tard quan em vaig adonar que m'agradava; jo amb l'amistat no en tenia prou. Però aleshores ja era massa tard.

Vaig voler, i vaig voler deixar de voler. No va funcionar. Així que vaig esperar, perquè voler no m'ajudava i voler deixar de voler m'exasperava. La simplicitat es tornà complexa, i la presència del meu amic em sufocava. Inestabilitat, malestar, una llàgrima, però jo tenia un somni.

Estava perdent el meu amic, això sentia. Vaig intentar abandonar, deixar-lo enrere, però la normalitat ja no era gratuïta. L'absurditat de la situació em consternava. A fora tot seguia el curs normal; era jo qui havia descarrilat. Però en aquell moment encara no ho sabia.

La frustració, una llàgrima. La tristesa, una llàgrima. Altres amics van donar-me suport i, malgrat el suport, encara una altra llàgrima.

L'intent final de desentendre-me'n era allunyar-me del meu amic. Ho vaig provar, però llavors encara tenia un amic, i no el volia perdre. Finalment, m'hi vaig enfrontar.

Vaig perdre l'amic.

Només em quedava el somni, però sense ell ja no tenia cap sentit. Mai vaig recuperar l'amic i, amb el temps, el somni s'esvaní. I no va quedar res, ni tan sols una llàgrima.

Va ser el primer.

Biel Bach Balcells
2n de Batxillerat

El naixement de Venus

La fatiga esdevé pessigolleig
com formigues que fan camí sobre el meu cap.
Els ulls em cauen amb tendresa,
cauen i caic jo en un son mant esperat.

Amb els ulls clucs
com algú que actua amb confiança
en la foscor de la nit estelada
el més íntim inicia la projecció d'imatges.

Per fi la veig i l'observo, sé que l'anhelo,
la noia dels cabells d'or,
dels llavis rojos,
i d'ulls de color de canyella.

Lliure es deixa portar per la serenitat del mar.
Sento enveja de la brisa que li acarona la cara,
la que a poc a poc i amb tendresa deixa al descobert
i permet admirar les seves pinzellades.

Es troba estesa, nua.
El cos recorda la porcellana,
blanca i delicada,
per un mestre sembla haver estat tallada.

Només aquells somiadors la poden veure.
Aquells que en les forces del cor creuen
i tenen l'ànima tractada amb puresa.
Només llavors l'estimada Venus es deixarà veure.

És per ella que en somnis tant espero,
per poder-la veure i admirar en desig.
D'ençà que la veig es fan més curtes les nits.
Sé que l'estimo, només vull que estigui amb mi.

Aina Castillo Micot
2n de Batxillerat

Arts Plàstiques 2023

Els somnis

1r de Secundària

Rebecca Castells Cribio
1r premi

2n de Secundària

Max Gesse Garcia
1r premi

3r de Secundària

Iraya Elena Solares Tarquino
1r premi

4t de Secundària

Olivia Vela Loew
1r premi

1r de Secundària
Pilar Crespi Hernández
1r premi

2n de Secundària
Biel Poo Collado
1r premi

3r de Secundària
Biel Lescano Mestre
1r premi

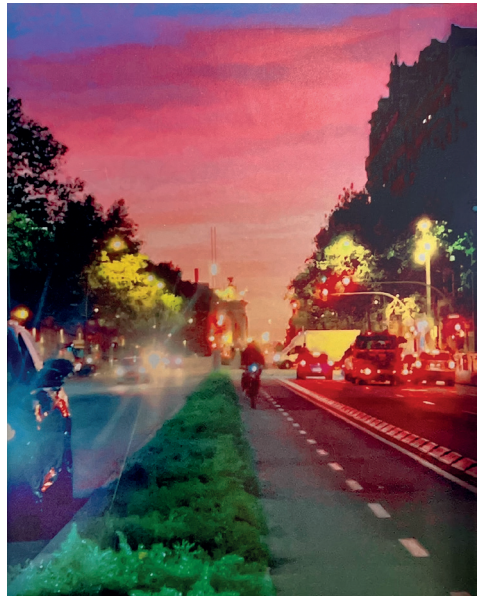

4t de Secundària
Marina Mas Roig
1r premi

1r de Secundària

Clàudia Pujolàs Prat
1r premi Dibuix i Pintura

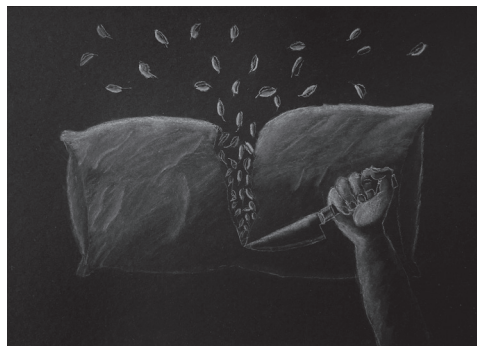
1r de Secundària

Ariadna Bru Marín
1r premi ex aequo Fotografia

1r de Secundària

Lola Giménez Martín
1r premi ex aequo Fotografia

2n de Secundària

Martí Martínez Caballeria
1r premi Dibuix i Pintura

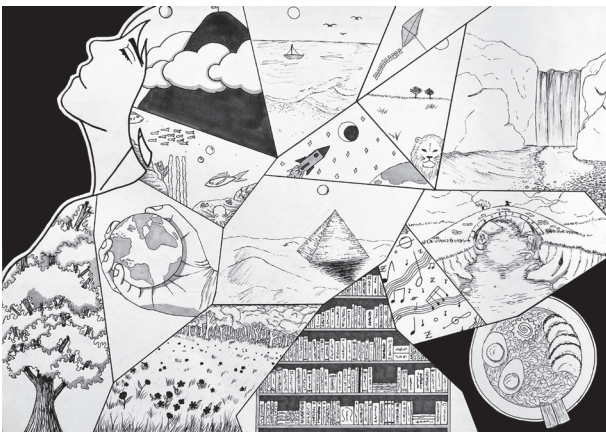
3r de Secundària

Martina Bernabé Macias
1r premi Dibuix i Pintura

3r de Secundària

Màrius Roser Ripoll
1r premi Fotografia

4t de Secundària

Emma Esteve Casals
1r premi Dibuix i Pintura

4t de Secundària

Agnès Brau Bras
1r premi Fotografia

1r de Batxillerat

Clara Pintado Borràs
1r premi Dibuix i Pintura

1r de Batxillerat

Nil Bonilla Pujol
1r premi ex aequo Fotografia

1r de Batxillerat

Susanna Giralt Soler
1r premi ex aequo Fotografia

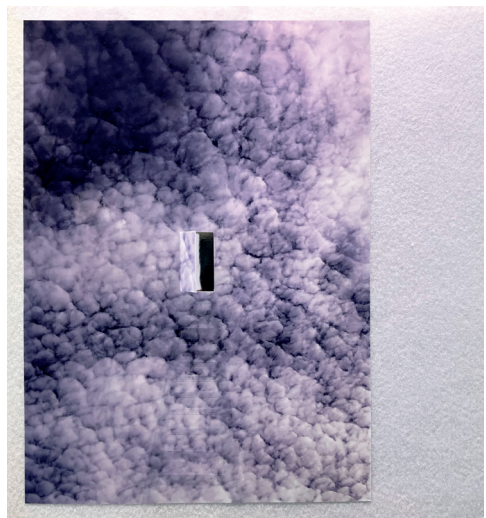
1r de Batxillerat

Vera Blanch Rodà
 Martina Cordon Verona-Martínez
 Marta Crespi Delmàs
 Candela Gesse García
 1r premi Instal·lació

2n de Batxillerat

Naia Vicente Herrero
 1r premi Dibuix i Pintura

2n de Batxillerat

Nil Pascual Dansa
 1r premi Fotografia

20è Cros de la Fundació Collserola

Diumenge 19 de març a l'escola Avenç

1r de Primària (dorsal taronja femení)

1a Jana Arjona Nuñez
 2a Sia Muñoz Perez
 3a Júlia Esteve Torruella

1r de Primària (dorsal groc femení)

1a Alicia Urbiztondo Farias
 2a Laia Puertas Cordero
 3a Ariadna Antonés Vilella

1r de Primària**(dorsal taronja masculí)**

1r Ot Masdeu Lablanca
 2n Guim Bullich Rifà
 3r Guillem Pons Isern

1r de Primària (dorsal groc masculí)

1r Èric Masdeu Lablanca
 2n Àlex Bianchi Solà
 3r Jan Balcells Lacueva

2n de Primària**(dorsal taronja femení)**

1a Nahia Larramona Balaguer
 2a Elena Segura Corral
 3a Beth Montañes Buján

2n de Primària (dorsal groc femení)

1a Carolina Rodríguez Soria
 2a Edna Lage Vilella
 3a Olivia Estellés Soto

2n de Primària**(dorsal taronja masculí)**

1r Fèlix Alsina Sala
 2n Guim Montañes Buján
 3r Bruno Sánchez Núñez

2n de Primària**(dorsal groc masculí)**

1r Dean Vázquez Armadàs
 2n Sergi Priu Tous
 3r Martí del Barrio Jorquera

3r de Primària (dorsal taronja femení)

1a Júlia Pérez Boné
 2a Alba de los Ríos Davies
 3a Bruna Carreté Moner

3r de Primària (dorsal groc femení)

1a Arlet Forés Arasa
 2a Lia Molas Pelfort
 3a Bet Masdeu Lablanca

3r de Primària**(dorsal taronja masculí)**

1r Sami Ilyas El Achak
 2n Biel Bieto Betoret
 3r Bruno Sánchez Núñez

3r de Primària (dorsal groc masculí)

1r Federico Montero Juan
 2n Pol Romero Artigas
 3r Nahuel Illas Barrientos

4t de Primària**(dorsal taronja femení)**

1a Arlet Soler Boixader
 2a Ona Ternes Ribó
 3a Rita Pascual de Pfaff

4t de Primària (dorsal groc femení)

1a Iona Lage Vilella
 2a Candela Otero Juez
 3a Clàudia Artigas Huguet

4t de Primària**(dorsal taronja masculí)**

1r Tom Franco Pont
 2n Aleix Navarro Cockroft
 3r Oriol Baya Calveras

4t de Primària (dorsal groc masculí)

1r Bruno Guisado Roure
 2n Ibai Larramona Balaguer
 3r Iu Labarias Papell

5è de Primària (femení)

1a Clara Pellicero Pi
 2a Clara Martín Jové
 3a Carlota Ferrer Sánchez

5è de Primària (femení)

1a Ànnia Carreño Farré-Escofet
 2a Clara Hernández Cecilia
 3a Jana Giralt Soriano

ARTS · PENSAMENT · LITERATURA

5è de Primària (masculí)

1r Roger Noguera Fusté
2n Teo Palau Mas de Xaxars
3r George Suteu Nevodar

5è de Primària (masculí)

1r Enzo Perez Carrasco
2n Oriol Juncosa Agustina
3r Miquel Llebaria Forés

6è de Primària (femení)

1a Clàudia Lozano Yuguero
2a Laia Caralt Barril
3a Jana Chatelus Burgués

6è de Primària (masculí)

1r Gerard Bergés Garcia
2n Jordi Mateos Ariño
3r Biel Alzamora Renom

1r de Secundària (infantil femení)

1a Vera Martí Durantez
2a Carlota Guix Díaz
3a Maria Alonso Pareja

1r de Secundària (infantil masculí)

1r Guillermo Mayol Alvarez
2n Guillem Puiggrós Flamme
3r Biel Alda Fontalba

2n de Secundària (infantil femení)

1a Cloe Chimeno Romero
2a Carla Berenguer Sobrepera
3a Paula Tirado Jolis

2n de Secundària (infantil masculí)

1r Arnau Izquierdo Lloret
2n Marcel Llebaria Forés
3r Ivan Criado Zamora

3r-4t de Secundària (cadet femení)

1a Carlota Gumbau Díaz
2a Eugènia Fernandez Castells
3a Aina Diego Garcia

3r-4t de Secundària (cadet masculí)

1r Enric Mateos Ariño
2n Aleix Llorenç Mestres
3r Hugo Rodríguez Lozano

Batxillerat (Juvenil femení)

1a Marina Blanco Juan
2a Marta Hernandez Megias
3a Berta Pich Planes

Batxillerat (Juvenil masculí)

1r Marc Raurich Sort

ARTS · PENSAMENT · LITERATURA

